

Lovakról 1..

Kardos Eszter alkotása (SZÍN-VONAL Alapfokú Művészeti Iskola)

Lektorátlan - összegyűjtött - változat

VPM által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2014.

A pályázatra 30 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Vilcsek Adrienne:

PENTA

című írása.

Korcsoportos Különdíjas lett:

Gödri Apolka (12 éves):

Az álomfogó

című írása.

Gratulálunk!

Bernáth Csaba: Egy ló szerencséje

- igaz történet -

Még jóval a rendszerváltás előtt látta meg a napvilágot Pityu, a néhai Győzelem kolhoz egyik igavonója. Szürke herélt volt, sokszor indulatos, ezért gyakran érezte hátán-seggén gazdája ostorcsapását. Igaz, azt is hozzá kell tenni, mint általában a kolhozlovak, Pityu sem volt soha ereje teljében, étrendje soha nem biztosította számára a jóllakottság érzését. Kivételt képezett egy-két vasárnap az esztendőben, amikor vagy nem volt munka, vagy gazdája nem akart dolgozni, s ilyenkor kicsapták az istálló melletti rétre, persze kipányvázva. Esők után a friss vadlóhere pompás eledelnek bizonyult, igyekezett is megtönni táguló bendőjét gondolván az előtte álló hosszú hét böjtös mindennapjaira. Meg idő sem volt az evésre, a részeges brigadíros sokszor adott ki két fogatosnak is hasonló parancsot, így az a későbbi, a lassúbb munka nélkül jött vissza, s várt hosszasan a kolhozudvaron újabb feladatra várva, olyan helyen, hogy az ehető fűnek még csak az írmagját sem találni. Általában véve a jó munkaszervezésnek a lovak látták kárát, gazdájukat túlságosan nem érdekelte, úgy tett, mint az öreg katonák, dolgozni már nem akart, inkább csak üldögélni a bakon, s megrakni azt minden kolhozi, mindenkié javakkal.

Nem is a fű, vagy szárított változata a széna, ami hiányzott keséneknek, hanem az abrak, a jó és bőséges abrak. A zabot, árpát rendre kihagyta étrendjéből gazdája, azt az otthon nevelt disznók kapták. Lovunknak be kellett érnie némi korpával, tritikáléval. Néha, szezonjában hozzájutott csöves tengerihez, ez volt a csúcs étrendjében.

Hogyan telt egy kolhozi munkanap? Sokszor felesleges parancsokat kellett teljesíteni, ide-oda küldözgették a szegény napszámost s lovait. Korán reggel etetéssel kezdődött a nap, aztán a lánkát kellett kivinni a mezőre kapálni, nap közben hol szénát, hol szalmát kellett behozni a földekről a kolhoz belső területére, vagy a zöldségeskert szolgálatában kellett állni egész nap, összeszedni például a leszedett paradicsommal, paprikával, uborkával telt ládákat, vagy a gyümölcsösben ugyanezt megtenni az almával, körtével, szilvával. A takarmányrépa begyűjtése és a

tengerihántás időszakát is szerette gazda és lova egyaránt. Ilyenkor jól járt a szekeres, hozzájutott a legszebb példányokhoz a szállítandó áruból. Ilyenkor megtelt a láda, amin a fogatos ül legtöbbször másodmagával. (A kolhozban minden szekérhez két munkás tartozott. Például széna- vagy szalma szállításkor egyik igazgatta fenn a szekeren, míg alulról a másik szórta fel vellával.) Ilyenkor hozzá lehetett jutni egy kis pénzhez. Állítom, nem ismertem olyan szekerest, aki ne dohányzott volna, s aki ne vetette volna meg az alkoholt. No meg tavasszal, szántási szezonban.

Egyszer egy tavaszon, a nyolcvanas évek elején, Pityu nálunk robotolt. Gazdáját kaptuk háztájink felszántásához. Én alig vártam az újbóli találkozást. Bár igavonó társát, egy barna kancát, nem ismertem, mindkettőjüket bőven megettem a szántás előtt, erőt adva a félig már lesoványodott lovaknak. S ahogy illik, tiszta vedérből, megittattam őket frissen húzott kúti vízből.

Talán a jóllakottság, talán a napi munka, de még nehezebben, még lassabban fogadta gazdája utasításait a két ló, a máskor egyedül húzott ekevasat ketten is alig bírták! Csattant is sokszor az ostor, nekem meg kibuggyantak könnyeim a kiábrándító nógató verésre. I Mint mindig, én voltam a vezető, a lovat mindig az azelőtti sorban kiemelt föld helyén kellett vezetni, az ekevasat a paraszt tartotta s az ostorral irányított. Ám látván az egyre durvuló nógatóst, elengedtem a zablát, s el nem rejtett durcás arccal bevonultam a házba. A berenálást már egyedül oldotta meg a MA IS ÉLŐ fogatos.

Rendszerváltás után teljesen szétszedték a kolhozt. Sajnos nem azok a családok kaptak vagyonából, akik valamikor mindenüket beadták parancsra, hanem azok az egyének, akik kolhozisták voltak. Így családom sem kaphatott semmilyen kárpótlást a kolhoz megalakulásakor beadott földekért, erdőrésztért, lábasjószágért, terményért, mivel szüleim csak pedagógusok voltak, és ők tanították a gazdaság összes pereputtyát.

Falumbeli gazdálkodó kapta a gethes Pityut, fél évig próbálta még kihajtani belőle a szuszt is, s mikor már végképp nem bírta vele, leadta kolbászba a vágóhídra. Volt társai 70 %-a követte szomorú, dicstelen

sorsát. Pedig Pityunak voltak álmai, én tudom, én megéreztem, én el tudom mondani...

Olyan lovardába vágyott, ahol gyerekeket vihet a hátán, répával és más finomságokkal köszönik meg csekély, jóleső fáradozását. Olyan tiszta istállóban szeretett volna élni, ahol mindennap lecsutakolják, és szeretik.

Ám biztos, hogy ma valami nagyon szép helyen él, vígan ropogtatja abrakát, és selymes szénán alszik sok társával egyetemben.

(Íródott északkeleti nyelvjárásban)

Mysty Kata: Vendel és Vandál

Jó lóra tett Vendel,
most magas lovon ül,
hisz jó posztra került.
Rég nyeregben van,
és formába lendült.

Nincs már csikófoga,
csak csúnya nagy tokája
lóg a nyakán, amin
arany nyaklánc csillog,

mint egy díszmadzag;
tartja a kitűzőjét,
neve ott fityeg rajta.
Nem adná egy vak lóért

fontos posztját, törtet,
egy fenékkal két lovat
is megül, ki sose hűl,
bár izzad, mint hat ló!

De ellenfele Vandál,
csak a pillanatra várt,
lelökte a magas lóról,
összerúgták biz' a patkót!

Nagy a feje, búsuljon,
aki aláva_ló, a rézpatkót!
Ha eb ura, nem fakó,
a patkószeg is verve jó!

Hanyecz István (shf): A Pejkó története

Történt egyszer vala a huszadik században, valamikor a hatvanas évek elején. Egy bácskai kis faluban, ahol annak idején, annak rendje és módja szerint, akkortájt még lovas kocsival hordták körbe a szódavizet az üzleteknek és a helyi italboltnak, a helybeli szódagyártótól hetente kétszer.

Ott élt és dolgozott a tisztességben megőszült Vince bátyám, Pejkó nevű lovával.

Vince bátyám volt a szódakihordó, akinek gumiskerekű-platós kocsija volt, amit a húséges Pejkó nevű ló húzott. Szépen megtermett, formás, deres színű ló volt a Pejkó. A gazda nagyon büszke volt lovára, szerette is igen, mindig jól ápolta lovát, igen jó minőségű, szép lószerszámokat vett neki a szíjgyártótól. Mindenki megcsodálta a szépen felszerszámozott fogatot. Ő állandóan rendben tartotta a lovát, tiszta istállóban helyezte el, nagyon odafigyelt mindenre ami a Pejkót illette. Finom abrakkal etette, első osztályú zabot is vett neki, fénylett is a szőre, sörénye mindig szépen befonva, sőt még a farkát is be-befonta alkalom adtán. Nagyon összenőttek ők ketten az időfolyamán. Olyannyira, hogy Pejkó már kívülről tudta az utat hol kell megállni és várnia, amíg a gazda le- és felrakja a szódásládákat. Ez elég nehéz munka volt, mert egy ládában 10 darab töltött üveg volt elhelyezve és ennek bizony súlya volt. Felpa-

kolás után majd szép kényelmesen útnak indultak. Először az ételme-szerbolthoz mentek.

Ott le-fel pakolták a kívánt mennyiséget, majd tovább hajtottak, a kö-vetkező vegyesboltba, ott a kocsinak kialakított parkolóhely volt fenn-tartva. Pejko nyugodtan állt és várt, mert a gazdi még az abrakostar-isznyát is a nyakába akasztotta és ő nyugodtan eszegetett amíg a gaz-di dolgozott.

Ezen a napon is a megszokott úton haladtak végig, mint máskor, nem is-történt semmi különös esemény. Amikor a végére értek az asznapi mun-kának, - ami éppen a falu kocsmájánál volt - a jó munka végeztével Vince bátyánk gondolt egy nagyot.

Mivel szerette a pityókát, hát leült a helyi kocsmába egy-két fröccsre a barátai közé. Pejkot nyugodtan a kocsival kint hagyta az utcán, mert tudta megbízhat a hűséges lovában, de biztonság kedvéért nyakába akasztotta az abrakostarisznyát azért.

Barátok között gyorsan telt az idő és bizony egyik pohár után következ-tett a másik.

Remek hangulatban adomáztak egymással, na még egy kör és azután még egy és azután már a hangulat is emelkedett, danolásztak, vigadtak, férfi virtussal iszogattak tovább. Az idő közben elrepült. Vince bátyánk alaposan becsicsentett eközben és elszenderült az asztal mellett a nagy dínom-dánomban. Elmúlt már az az idő, amikor ő még a legjobb cimboráját is az asztal alá itta és övé volt az utolsó nóta zárás előtt.

Eljött az ideje a zárásnak is és az okos kocsmáros pedig zárórát jelen-tett be.

De a tisztesség megkívánta, hogy Vince bátyámat becsülettel ellássák, ezért azután feltették a kocsijára a cimborák segítségével és odaszól-tak a hűséges Pejkonak, hogy: „Gyi paci gyi, vidd haza a gazdit”.

És bizony Pejko tudta a hazavezető utat kívülről és nem hagyta cserben jó öreg gazdáját - és szerencsésen haza is értek.

Itt a vége fuss el véle.

Vilcsek Adrienne: Lovam szemében

Lovam szemében tükröt látok,
S a tükörben önmagam.
Lovam hátán szabadságot érzek,
széllel szárnyalok boldogan.
Valami furcsa érzés űz hozzád!
Ósi vág, melynek nem lelem okát.
Talán egy régi vétek vár jóvátételre,
s azért hajt az érzés újra, s újra nyergedbe?

Valamikor, réges - régen, félelmetes, sötét éjben,
lehet , hogy én is rád vadásztam.
Nyíllal kezemben, bozót rejtekében prédára vártam.
Az íj megfeszült, a nyíl kipattant,
s a könnyörtelen vas átdöfte nemes nyakadat.
Ott feküdtél megadóan, vérző sebeiddel,
nem mozdultál, csak néztél rám vádló szemekkel.

Könyörgésed akkor nem értettem, hisz nem éreztem mást,
csupán a győztes vérgőzös diadalát.
Ki tudja, hogy melyik életemből való ez a történet,
Mikor nyílvesszőm megölte valamelyik ősedet.
Most itt vagyok újra, hogy szemedbe nézzek,
de már fegyvertelenül, s most én kérek:

Engedd jóvátennem a régi vétkem,
hogy ne kelljen szégyenkezve szemedbe néznom.
Fogadj hát el engem, hajdani vadászod,
hogy megtörjük együtt az ősi átkot.

(Amikor ezt a verset befejeztem, már tudtam, hogy véget kell vetnem a lovas balestem utáni 10 év ló nélküli magánynak. Aznap már ismét lovon ültem. Futószáron, voltage nyeregben mint egy gyerek. S olyan bol-

dogságot már régen éreztem, mint akkor. Pedig akkor még nem tudtam, hogy az út, amire léptem nem visszatérés, hanem Kezdet lesz. Kezdetegye csodás utazásnak, a lovak szíve felé.)

Mayer Zsó: Fehér ló

Kerek hegy sűrű erdőinek közepén élt várában Bánfalvy úr vitézeivel. A várat széles árok vette körül, ez az árok is védte, ha ellenség támadta meg. Körülötte zsíros fekete földeken aranyló búza termett, mezőkön százsámra legeltek marhák, lovak, juhok. Disznai is voltak bőven, sosem számlálták meg őket, egyre csak szaporodtak. A vármegye leggazdagabbjának számított Bánfalvy úr, emiatt sokan irigyelték, sokszor támadták meg várát vagyonszerzés reményében. Lovai közül mind barna és fekete szőrű, csak egyetlenegynek volt fehér selymes szőre, s ez varázserővel bírt, ezért elnevezte Fehér lónak. Különleges képességei, varázsereje folytán mindig nagyot nyerített, ha ellenség közelítette meg a várat. Ilyenkor két lábra állt és tüzet okádott szájából. Olyan, de olyan tüzet, hogy még a hétfejű sárkány is megirigyelte.

Ezúttal is érezte az ellenség közeledtét. Vörös lángnyelvek csaptak fel szájából, majdnem az égig értek, úgy toporzékolt Fehér ló. Az istálló-mester ezt látva lovászaival felnyergelte a lovakat, zabbal etette, friss vízzel itatta meg őket. Nemsokára a vár tövibe ért egy százfőnyi sereg. Nem voltak sokan, de nagyon erősnek hitték magukat. Vezérük érces hangján kiáltott:

- Az a hír járja, hogy földjeid jó termők, legelőid dúsak, és van neked egy tüzes lovad. Add nekünk földjeid felét és a lovat! Jó fizetséget ígérek!

- Ha addig élek sem adok senkinek semmit, így neked sem Előd vezér, bármit ígérsz is! - kiáltott vissza a vár ura.

- Hát, ha nem, nem! Elfoglaljuk híres váradat és elraboljuk Fehér lovat!

- Figyelmeztetlek, meg ne próbáljátok, mert Fehér ló elbánik veletek!

- Ezt ugyan nem hisszük!

- Neem? - erre kitörték a leengedett vaskapun a vár lovas védői, élükön Fehér lóval.

LOVAKRÓL 1...

A ló tüzet hányt habzó szájából, olyan vöröset és égetőt, hogy az ellenség lovai ettől megrémültek, megbokrosodtak, ledobták lovasukat. Ezeket leölték a védők, a többi lovat parancsszóra a lovasok megfordították, és menekültek, ahogy csak tudtak.

Sebbel-lobbal tértek vissza lovaikon saját várukba.

Előd vezér beszámolt urának: - nem jártunk szerencsével a csatát elvesztettük - s részletezte a történeteket.

Uruk búslakodott egy ideig, gondolkodott, majd összehívta tanácsadóit: - Mitévők legyünk, hogy legalább Fehér lovat megszerezzük, nekem is jó szolgálatot tehet!

Tanácsadói összedugták okos fejüket és arra az elhatározásra jutottak, elrabolják Fehér lovat legelészés közben. Kiválasztották a legjobb lovasaikat, leggyorsabb lovaikat, s másnap elindultak a portyázásra. Bánfalvy úr lovai jóízűen legelték a harmatos fűvet a buja mezőn, míg nem Fehér ló izgágán elkezdett körbe- körbe futni. Még nem látott semmi gyanúsat, de enyhe szellő lebegtette az ellenség szagát, s Fehér ló megérezte. Ezúttal kétszer annyian támadtak, mint korábban. Fehér ló ágaskodva nyerített. Előtört torkából a vörös lángnyelv s patái szikrát szórtak.

Az ellenség hulló csillagoknak vélte a pergő szikrákat, mely elvakította őket. Előd vezér halálsápadttá vált, úgy megijedt, azonnal riadót fújt:

- Meneküljünk! - Itt a világ vége!

- Lelkünket majdnem kileheltük, - számolt be levegő után kapkodva a lovasvezér az urának. - Fehér ló varázserejével mindannyinkat el akart pusztítani!

- Úgy látom, Fehér lovat nem kaparinthatjuk meg, hiába is szeretnénk - vívódott uruk.

Utolsó próbálkozásként magához kérte Fekete sast.

- Fekete sas, te, aki mindent élesen látsz, mit gondolsz, hogyan szerezhetnénk meg Fehér lovat?

- Három nap gondolkodási időt kérek jó uram, talán hatalmukba kerítenek bölcs gondolatok - mondta a sas.

- Megadom, de aztán ne töltsd hasztalanul az időt! - parancsolt rá az úr.

Fekete sas rászállt a vár legmagasabb fokára, innen kémlelte az eget, hegyeket, maga elé képzelte Fehér lovat, ahogy tüzet hány, az égető vörös szikrákat és gondolkodott.

Egyszer csak eszébe jutott, fel kéne gyújtani Bánfalvy úr vára közelében fekvő rétek szénaboglyáit, hátulról kéne megtámadni és elfoglalni a várat. A nagy zűrzavarban Fehér lovat is elrabolhatnák. Mindenki a tűz oltásával lenne elfoglalva s így sikerrel járhatnának.

Ahogy ezt kigondolta, már szállt is lelkesedve urához, elmondani tervét.
- Milyen okos vagy te Fekete sas! Nem hiába kértelek fel - dicsérte ura.

Azonnal kiadta Előd vezérnek, ő pedig vitézeinek a parancsot, készüljenek a támadásra. Ezúttal háromszázan nyergelték fel lovaikat, és másnap elindultak Fehér lóért és a zsíros feketeföld megszerzéséért. Fehér ló nyerített: - Nyihaha, jó Uram, rosszat sejtek! Az ellenség ismét lecsapni készül, de ne félj egy percre sem, mert a mennyek erejével védem meg váradat! - ezután dobbantott lábával, és komor fekete fellegek jelentek meg az égbolton, s abban a pillanatban már ömlött is az eső, mintha dézsából öntötték volna. Elázott mindent, ami csak elázhatott. Villámok cikáztak, döngött az ég. Oly nagy vihar kerekedett, hogy a szénaboglyákat úgy szétszórta, ahogy csak bírta, az erős szél pedig tövestül csavarta ki az öreg fákat.

A ellenség egyre közelebb ért, látták az eszeveszett vihart, de elszántak voltak, nem ijedtek meg, és nem fordultak vissza.

Mikor a vár kapujához értek az égből jött vérvörös villám belecsapott a vezérükbe, aki leesett vágató lováról és szörnyet halt. Ezután, hatalmas mennydörgés követte a villámcsapást, mitől Fehér ló felágaskodott, lángnyelvei az égig csaptak, patáival ismét tüzes szikrákat szórt, így egyesítve saját erejét, az égi segítők erejével.

A támadók ettől a hatalmas erőtől úgy megijedtek, hogy hátat fordítottak a várnak, Fehér lónak, a buja legelőnek, Bánfalvy úrnak, és hanyatt homlok menekültek, még vezérük holttestét is hátra hagyták. Megsemmisülve tértek haza. Ismételt vereségről számoltak be uruknak: - Nem volt mit tenni! - sópánkodott az egyik megmenekült harcos. - Az égből, a földről tüzes zápor fogadott bennünket! Előd vezért agyon-

csapta egy villám, melyet Fehér ló hívott segítségül. Jobbnak láttuk menekülni. Ez a ló az égiekkel barátkozik, nem lehet legyőzni. Uruk, a hallottak alapján úgy döntött, jobb lesz békén hagyni a vár urát, Fehér lovat és birodalmát. Soha többé nem támadták meg őket.

Vilcsek Adrienne: Fohász a terápiás lóhoz

Köszönöm a türelmedet,
hogy ringatod megtört testemet.

Köszönöm, hogy érinthetlek,
hogy elűzöd félelmemet.

Köszönöm, hogy kezem lettél,
lábam helyett lábam lettél.

Köszönöm, hogy megértettél,
Közönyömből kiemeltél.

Köszönöm, hogy erőt adtál,
hogy arcomra mosolyt csaltál!

Köszönöm, hogy társam vagy
harcomban, s hogy általad

vége

hinni tudok magamban!

Szilágyi P. Katalin: Nyihaha

Z. úr átlag kétnaponta járt el az öreg bérház előtt, ahonnan mindannyiszor istállószag csapta meg. Ló szag, az a finom, édes, pikáns illat, ami a vidéki élet velejárója, és a városi emberben megidézi a nyaralás gondtalanságát.

Z. úr szemét szinte ellepte a könny, amint eszébe jutott az eldugott kis völgy, a barátságos vendégházzal, ahol reggelente az ezerráncú fogadósné friss tejjel várta, meg az öreg fogadós, ahogy gyengéd, ám

mégis határozott mozdulatokkal csutakolta a lovait a szénától illatozó istállóban. Majd kezének utánozhatatlan mozdulatával megragadta és óvatosan megcibálta jó szagú üstöküket, amit azok szelíd röhögéssel fogadtak.

Imádta a lovakat Z. úr. Puha, az árvácska bársonyát idéző orrukat, játékosan mozgó, okos fülkagylóikat, a sörény sprőd, mégis eleven simaságát. Szemeik néha melankolikus, máskor meglepően emberi tekintét, nyakuk ívének elegáns lágyságát, a hát meleg, gömbölyű, már-már erotikus vonalait, az erős, mégis érzékeny patákat, mely a hatalmas testet oly biztonsággal hordozzák.

Lovat látni, itt a belváros közepén, tűnődött Z. úr, majd rövid tétovázás után benyitott a nehéz, faragott kapun. A semmivel össze nem téveszthető ló szag az első lakásból jött, és ő óvatosan lenyomva kilincset, belépett.

Egy átlagos előszobában találta magát, ahonnan tágas nappalira nyílt kilátás. Itt régimódi füles fotelben egy ló ült, hervadtlevél szín bársony házikabátja lezseren nyitva, újságja félig eltakarta fejét. A vezércikket olvasta, szemmel láthatóan nagy felháborodással, mert alkalomadtán megrázva fejét, sörénye finoman remegett, amint felhorkantott.

Két csikó hentergett egy nyitott ajtajú kisszoba parkettáján, apró, kecses patáik halk nyikordulást hallattak, amint a fakockákból felépített tornyot újra meg újra lerombolták, majd egyikük, ki kék bokazoknit viselt, kisautót vett elő, és elmélyülten tologatni kezdte.

A konyha felől csörömpölés hallatszott, csinos, rőtvirágos pongyolát viselő almásderes állott a kagylónál, sörénye lófarokban, elmélyült mosogatását csak néha zavarta meg egy-egy mozdulat, mélyen leszívta cigarettája füstjét, majd óvatosan a visszatette egy kék hamuzóba.

Z. úr elnehezedő lélegzettel bámult, majd óvatlan mozdulattal felrúgta a sarokban álló szenes pitlit. A csörömpölésre némaképként meredtek rá, a rőtpongyolás ló, szája sarkában füstölő cigaretta, a kék zoknis csikó sárga kisautóval maga előtt.

A bársony házikabátos ló újságját félrehúzva, szemüvege fölött megvetően rá nézett, majd felhorkantott.

- Mit bámul? Nem tud köszönni? Maga marha!

Vilcsek Adrienne: Méhesbe tévedt a ménes

Méhesbe tévedt a ménes.
A helyzet roppant kényes.
A méhek riadót dongnak,
A lovak hangosan dobognak.
Ki innen, vissza a legelőre!
Zúgják a méhek fenyegetve.
De a lovak nem tágulnak,
Trappolva beljebb nyomulnak.
Nem értitek, fenevadak?
Kérdi dühösen a méhcsapat.
Először megálljt parancsolunk,
Aztán majd jól a farukba szúrunk!
Azért mert oly nagyra nőttek,
Nem adjuk nekik az erdönket!
A méhek ekként filozofálnak,
S míg szövik a harci stratégiát,
A ménes tovább vágat a réten át.
Így aztán csodák, csodája,
Elmaradt a méhek s a ménes csatája!

Kühne Katalin: Szélvész

Fanni Szilvásváradon látja meg Szélvészt először, azonnal a hátára szeretne ülni. Matyi, a lovászfíú vezeti ki éppen az istállóból, hogy egy kicsit megjárassa. A gyönyörű nóniusz¹ mén olyan kecsesen lépeget karcú, de erős lábain, mintha táncparketten lenne. Éjszínű szőre fényes, meleg tekintetével ránéz, szinte megbabonázza Fannit. Édesapja gyermekkorától a lovak szerelmese, szerencséje volt, hogy Hortobágyon lovagolhatott. Sok fotót készített, albumokat gyűjtött. A nemes lófajták

---

1 Nonius Lótenyésztő Országos Egyesület honlapja

történetét tanulmányozta, de amikor Szélvész előtt állt, a lélegzete is elakadt tőle. Azt olvasta, hogy „angol félvér eredetű, melegvérű lófajta. Nyaka az arab és spanyol-nápolyi ősöknek köszönhetően magas, marja, háta, szügye izmos. Nyugodt vérmérsékletű, tartós állóképessége miatt nagy teljesítményt tud nyújtani. A magyar országgyűlés 2004-ben - a veszélyeztetett, magas genetikai értéket képviselő tenyésztett fajták sorában - nemzeti kinccsé nyilvánította.” Szélvész hosszú, fekete sörénye lobog, homlokán fehér csillag ékeskedik. A nemes paripa úgy mozog, mintha valamilyen muzsika zsongna fülébe. Az erdő hangjai ezek. Fenyőtobozok koppannak a talajon, falevelek susognak, madárkák csicseregnek, őzek halk léptei surrognak, a selymes fűszőnyegben bogarak araszolnak, virágok illatát hozza felé a lágyszellő. A Nagymezőre igyekeznek Matyival, ahol kedvére futkoshat majd. Fanni utánuk megy, de nem tud velük lépést tartani, lemarad. Amikor kibukkan a fák közül, Szélvész már messze vágtat, boldog, hogy ugrándozhat. Távcsővel figyelik őt édesapjával. Matyi közben elmeséli, hogyan került hozzájuk ez a lovacska. Három évvel ezelőtt még a mezőhegyesi ménesben nyargalászott társaival. Egy híres lótenyésztő megvásárolta és munkára fogta. Trénerre megtanította arra, hogyan ossza be erejét, hogy vetélytársait mindig megelőzze a versenyeken. Sok aranyérmert nyert, itthon és külföldön ő volt mindig a bajnok. Egyszer azonban megtörtént a baj, egy keresztbe fekvő fatörzsön átbutcskázott, megsérült a lába, meg kellett műteni. Hónapokig súlyos állapotban volt, de felgyógyult. Többé nem versenyezhet - mondta ki az ítéletet az orvos. Így került ide, most már csak gyerekek ülhetnek rá, felnőtt lovast nem bírna el. Fanniék is ezért jöttek, alig várja, hogy lovagolhasson rajta. Fanni szüleivel utazott Erdélybe, amikor a határ túloldalán, a Királyhágóra vezető hegyi szerpentinén egy örülten száguldó vezető úgy előzte meg őket, hogy autójukat lezorította, a mélybe zuhantak. Édesanyja azonnal meghalt, nem lehetett rajta segíteni. Édesapja könnyű sebeket kapott, de Fannit helikopterrel szállították a közeli kórházba, ahol hetekig kómában feküdt. Többször operálták meg, akaraterejével és sok tornával végül sikerült felerősödni. A lelki fájdalmak feldolgozása azonban nehezen ment. Kiderült, hogy ugyanazon a napon történt a baleset Szélvésszel és

Fanniékkal. Ez nem lehet véletlen, talán ezért érezték úgy az első pillanattól, hogy összetartoznak. Fanni sebésze ajánlotta, hogy keressék fel ezt a lovardát, rehabilitációja így lesz teljes. Fanni örült, hogy ilyen csodás körülmények között lehet. Az erdészházban vettek ki édesapjával szobát, hogy közel legyenek, minden nap eljöhessenek. Az erdő közepén, a tiszta, friss hegyi levegőn tölthet el két hetet, élvezheti a csendet, a napfényt, beszívhatja a virágok illatát, szedegethet számacát, ha megszomjazik, ihat a gyorsfolyású patak vizéből, leheveredhet egy terebélyes tölgy árnyékába, ha elfárad a gyaloglásban. Matyi fütytyent Szélvésznek, hogy jöjjön vissza hozzá. A lovacska ott terem, de rá sem néz, Fannihoz dörgöli fejét, aki örömmel megsimogatja. Matyi felsegíti a nyeregbe, de egyelőre pórázon vezeti, úgy járnak körbe-körbe, hogy megszokják egymást. Azt gondolja, fő a biztonság. Fanni ügyes, szép a tartása, egyenes derékkal, bátran ül, elengedve a gyeplőt, hátranyúl a ló farához. Nem bánja, amikor Szélvész gyorsabb ügetésbe fog. A lóval szinte egygyé forrnak, egyszerre, rugalmasan, ütemesen mozognak, mintha összenőttek volna. Nagy boldogság ez mindkettejüknek. Fanni úgy érzi, estig is ott maradna a hátán, de tudja, ez nem lehetséges. Pihenniük is kell, majd jönnek másnap is, és két hétig minden nap együtt lehetnek. Amikor Matyi leemeli, földet érve érzi, hogy remegnek lábai. Fáradt, de szívesen csutakolja le lovát, majd betakargatja, megköszöni, hogy ezt átélhette. Alig lehet elvonszolni tőle, úgy ölelgeti. A házban ő is megfürdik, eszik valamit és ágyába fekszik. A jó levegő elálmósította, alig bírja nyitva tartani szemét. Édesapjának ad egy „jőéjt pusztit” és már alszik is. Azt álmodja, hogy ő már nagylány, Szélvész hátán ül, rengeteg ember veszi körül, a pálya széléről biztató kiáltások hangzanak felé, mindenki neki drukkol. Ő csak Szélvészre figyel, ügyesen előzi meg társait, már az élen futnak. A többiekhez képest nagy előnyre tettek szert, messze lemaradt a többi lovas. Nem erőlteti lovát, vigyáz rá, egyenletes ritmussal, könnyedén haladnak a cél felé. Gyönyörű látványt nyújt a nemes paripa hátán az aranyszőke, lobogó hajjú, csinos lány. Finom mozgásuk harmonikus, azt érzik, együtt mindenre képesek. Megnyerik a versenyt, mindenki őket ünnepli. Felébred, gyorsan megreggeliznek, édesapjával máris indulnak Szélvészhez. Ő már

várja a kislányt. A teáscsésze mellől három kockacukrot rejt zsebébe, azzal kínálja lovát, de ő nemcsak ezért bújuk oda Fannihoz, nyalogatja kezét. Matyi előveszi a legszebb nyerget, a pici lány úgy pattan fel a lóra, mintha mindig is ezt tette volna. Akár nyereg sem kellene, hiszen olyan biztonságban érzi magát rajta, de Matyi még nem engedi. Nagy utat tesznek meg a tebrek körül, Matyi Rárón kíséri őket. Bebarangolják az egész környéket, Csipkékútra is eljutnak. Csodás az idő, lágy szellő fúj, minden ragyog a napfényben, tücskök ciripelnek, a virágok szirmain pillangók, szitakötők landolnak, zümmögnek a méhek. Fejük felett fehér habfelhők tornyosulnak, a magasból hirtelen egy sas csap le zsákmányára. Fanni biztosan ül lován, aki egyre gyorsabban vágat vele. Ő nem fél, tudja, hogy vigyáz rá. Elhatározza, hogy soha nem hagyja el, és ha felnőtt lesz, talán álma is beteljesedhet, bajnokok lesznek ők ketten a valóságban is. Amint az istállóhoz érnek, édesapja megdicséri kislányát, milyen ügyes lovas. Mintha ki nem mondott gondolatait meghallotta volna, azt ajánlja, költözzenek ide, vegyenek egy kis házat a közeli faluban, hogy gyakrabban lovagolhasson. Fanni repdes az örömtől, kicsordulnak könnyei boldogságában. Természetesen addig még sok tenivalójuk lesz, de a tervet végrehajthatják, talán ősszel már itt lakhatnak. Édesapja megígéri, hogy ha hazaérnek, meghirdeti miskolci lakásukat és körülnéz, itt melyik ház eladó. Igyekszik mindent hamar elintézeni, hogy Fanni ősszel már itt kezdhesse el a tanévet. Dalra fakadnak, a madarak utánozzák a dallamot, egymásnak felelgetnek. Szélvészt ellátja, megtisztítja a portól, bogáncsoktól, lekeféli, zabot tesz elé. Ők is megéheznek, a kis házban terített asztal vár rájuk, hamar elfogy minden finom étel. Ebéd után lepihennek, de pár óra múlva Fanni már újra Szélvészhez indul, hogy elmondja neki az örömhírt. Biztos benne, hogy ők már soha nem válnak el egymástól. Szélvészen is látszik, hogy megértette, mert gyönyörű fehér fogait kivillantja, szinte mosolyog. Fanni ölelgeti, puszilgatja, simogatja kedvencét. Édesapja meghatottan nézi őket. Minden megváltozik életükben, új taggal gyarapodik a csonka család. A terápia úgy hat Fannira, amit nem remélt sem ő, sem édesapja. Szélvész hátán a közeli csúcsokra is feljut, csodálatos látvány nyugtázza, a tiszta, verőfényes időben a távoli hegyvonulatok kékelnek, alattuk

csobog a patak, kis szíve csordultig telik boldogsággal. Itt az elválás ideje, de tudják, ez rövid lesz, mert ősztől újra együtt lesznek, édes-hármasukat szétszakíthatatlan szálak kötik össze, sok szép élmény vár még rájuk az életben.

Kondra Katalin: Póni Polli és a tarka pillangó

Polli, az aranyszörű póni lány nagyon elcsodálkozott, amikor a réten legelészve meglátott egy tarka pillangót.

A pillangó is észrevette Pollit, és játékos jókedvében virágról-virágra röppenve hívogatta.

Póni Pollit nem nagyon kellett noszogatni. Nekiiramodott, mert közelebről is meg akarta nézni, mi lehet az a tarka-barka repülő valami. Keveset tudott még a világról, ami nem csoda, hiszen nagyon fiatal volt.

Így történt, hogy Póni Polli messzire csatangolt otthonától. Amikor észrevette, hogy eltévedt, az égen már gyülekeztek a sötét felhők. Távoli morajlás törte meg a csendet és a pillangó is eltűnt a látóteréből. Hirtelen nem tudta mit tegyen, merre menjen.

Amíg tűnődött, a felhők sűrűbbek lettek és könnyezni kezdtek, aztán fényes villanások cikáztak át az égen, és éktelen robaj rázta meg a levegőt. Polli patái földre gyökereztek a rémülettől. Talán el sem menekült volna a vihar elől, ha arra nem vágat egy ménes, mely magával sodorta a szegény, megriadt pónit.

Polli hamarosan egy tágas istálló védő falai közt találta magát. Behúzódott egy sötét sarokba és remegve figyelte, hogy mi történik körülötte. Amikor a vihar elvonult, és a ménes megnyugodott, csak akkor fedezték fel, hogy egy kis jövevény van közöttük.

- Hát te ki vagy és hogy kerülsz ide? - kérdezte Sári, a sárga kanca kíváncsian.

- Póni Polli vagyok és eltévedtem. Egy tarka-barka repülő valamit akartam elkapni, amikor hirtelen sötét lett és rémes zaj... aztán nem is tudom, csak itt vagyok.

- Elég zavaros a történet - rázta meg fejét a sárga kanca.

- Ilyen apró csikót még soha nem láttam - szaglászta körül Pollit Pelyhes, a ménes legfiatalabb tagja.

- A pónik soha nem nőnek olyan nagyra, mint mi - szólt lenézően Fakó, a hatalmas termetű csődör.

Amikor a nap kisütött, a lovak sorban kivonultak az istállót körülölelő rétre legelészni.

Póni Polli velük tartott. De nem sokáig maradt nyugton, mert meglátott az égen egy tündöklő szivárványt.

- Milyen gyönyörű! Mi az? - kérdezte álmélgodva.

- Szivárvány - válaszolt a sárga kanca.

- Meg kell néznem közelebből, még soha nem láttam ilyen szépet.

- Én a helyedben nem tenném - tanácsolta Sári, a sárga kanca.

- Miért? - csodálkozott Póni Polli.

- Mert nagyon, de nagyon messze van. És közben biztosan újra eltévedsz, akkor soha nem talál rád a gazdád.

Póni Polli ettől nagyon elszomorodott, mert eszébe jutott Evelin, a kisgazdája és egyszeriben nagyon hiányozni kezdett minden. A karám, a pajta, Evelin és a barátai.

- Már soha többé nem láthatom őket - sóhajtotta.

- No, ne szomorkodj. Segítek neked, hogy haza juss - vigasztalta őt Sári. - Mond csak, emlékszel valamire? Mi volt arra, ahonnan jöttél?

- A virágos rét. És egy tarka-barka...

Ekkor elakadt a szava, mert váratlanul egy pillangó szállt az orrára.

- Ő az! Őt követtem, amikor eltévedtem - szólalt meg, miután felocsúdott a meglepetésből.

A pillangó hirtelen felröppent és virágról-virágra szállva hívogatni kezdte Póni Pollit.

- Azt akarja, hogy velem menjek - mondta Polli izgatottan.

- Menj, ha menned kell. Remélem, ő ismeri a hazavezető utat - egyezett bele a sárga kanca.

A biztonság érdekében azonban elkísérte őket a virágos rétig, mely fölött ezer színében, még mindig tündökölt a szivárvány.

Vilcsek Adrienne: Álomlátás

Lovam szemében álmot látok.
S az álomban önmagam.
Sötétben tátongó ösvényen járok,
Lidérc árnyak közt magányosan.
Lábam előtt bánatkígyó tekeredik,
Az utat előttem könnyeim öntözik.
Lassan lépek, óvatosan, s hirtelen
Alattam a föld megroggyan.
Dörögnek, dübörögnek évszázados kövek,
Villám cikázik, fuvallat borzolja végig a földet.
Félreugrok, s körvonalát látom meg egy lónak.
Nemes, büszke állat, patái szikrát szórnak.
Nyereg, s zabla nélkül utánam vágdat,
Szemében ígéret, s határtalan bánat.
Hozzá lépek némán, simogató kézzel,
Szívemben új célokkal, s megújult reménnyel.
Megtaláltuk egymást, közös útra leltünk.
Végre megnyugvást lelt hánykolódó lelkünk.

Árvay Mária: Humor a lovak körül

Ugye senki sem szeret hosszú időt tétlen várakozással tölteni? Főleg orvosnál nem! **Dorka, a vak kislány**, is nehezen tűrte a tétlenséget a rendelőben. Nem volt komolyabb panasza, a szokásos szemcseppet kellett felíratni. Ma valahogy sokan voltak, lassan vánszorogtak a percek. Ekkor Dorkának eszébe jutott valami. Lovaglásai alkalmából annyi humoros dolog történt vele, felidéz közülük néhányat, így gyorsabban telik az idő.

*

Már most mosolygok, ha **Dórára, az oktatómra**, gondolok. Mindig vidám, nyugodt, szinte meleg, bársonyos a hangja. Olyan jó felidézni.

Szeret velem viccelődni, látja, értem a tréfát.

A múltkor is azt kérdezte:

- Látom, élvezettel hallgatod, hogyan rágják a lovak a szénát. Parancsolsz egy kicsit?

*

Lovaglás előtt és után mindig megszeretgetem **Dórit, a lovacskát**. Látni nem láthatom ugyan, de olyan jó dolog végigsimogatni a homlokát, az orrát, a nyakát, már ha hagyja magát. Tegnap lovaglás előtt szintén készültem a dédelgetésre.

- Szerbusz, kincsem- becézgettem - és kinyújtott kezemmel meg akartam paskolni a ló nyakát. Igencsak meglepődtem, amikor egy vékony kart éreztem a kezem alatt. Visszahőköltem.

- De jó, végre valaki kincsemnek szólít! - mondta vidáman az oktatóm.

Kiderült, hogy igazított még valamit a nyergen, amit nem vettem észre, azért veregettem meg a ló helyett őt!

*

Még lovaglásaim elején megtapasztalhattam, milyen dolog patracon lovagolni. Érdekes érzés, viszont segít az egyensúly fejlesztésében, s a helyes ülés elsajátításában. Itt nincs kengyel, sem nyereg, csupán maga a patrac, két kapaszkodóval.

Lovaglásom végén, elhangzott az automatikus kérdés:

„Kengyelből és ló-ról!”

*

Patracon történt velem az alábbi eset is. Hanyatt kellett feküdnöm Dórin. Igen ám, de először nem éreztem magam biztonságban. Mintha egy meredeken oldalra dőlő autóban lettem volna. Kapaszkodtam ám, ahogy csak egy megszeppent ember szokott.

Dóra mellett volt, a lábamon nyugtatta a kezét, támaszt nyújtva nekem. Közben azért tréfásan megjegyezte:

- Ugye most kapaszkodsz az életedért?!

Másodszori próbálkozásom eredményeként már kényelmes volt Dórin a lovaglás fekvő helyzetben. Szinte ringatott.

- El ne aludj itt nekem! - mondta mosolyogva az oktatóm.

*

LOVAKRÓL 1...

Elérkezett a szárfogás tanulásának ideje is. Dóra még futószáron vezeti Dórit, de a szárfogással már ismerkedhetek. Előfordult egy párszor, hogy Dóri leszegte a fejét egy hirtelen mozdulattal. Nagyon váratlanul ért a dolog, s kiszaladt a számon:

„Ha kötélhúzást játszunk, te vagy az erősebb, győztél!”

*

Dóra mindig kitalál nekem valami érdekeset. Most az ügetés ütemét fokoztuk. Kissé gyorsnak találtam, ezért nem vághattam valami mosolygós ábrázatot. Erre az oktatóm:

- Ha jól látom, hárman utaztok a lovon: te középen, előtted és mögötted pedig a majré!

Utólag jót mulattam ezen!

*

Lovaglásaim alkalmából, sok dicséretet és elismerést kapok. Dóra minap is kedveskedni akart elismerő szavaival: „Szép, nagyon jó!” A hangja ereszkedő volt, hanghordozásából hallani lehetett, hogy lefelé viszi a hangsúlyt. Dóri ezt úgy érzékelte, hogy meg kell állnia, mintha csak azt hallotta volna: hó-hó!

Miután az eset még egy párszor megismétlődött, Dóra nevetve megjegyezte:

- Ahányszor megdicsérlek, a ló mindannyiszor megáll! Hogy dicsérjelek ezek után?

Nevetve jegyeztem meg:

- Talán pattogósabban! Tudom, ügetéskor elhangzik a parancs: „Ne pattogj!”. A dicséret talán pattoghat.

Nevettünk.

A rendelő ajtaja kinyílt, Dorkát szólították.

Milyen gyorsan elszaladt az idő! Hiába, a lovak körül mindig történik valami mókás dolog!

Aki már nem kezdő szinten lovagol, talán még több tréfás dolgot tudna mesélni!

M.Simon Katalin: Gyí, lovam, lovacskám!

Hajnalban keltem,
Vásárba mentem,
Pej lovat vettem,
A hátára ültem.

Pejkóm ezt nem bánta,
Sörényét megrázta,
Vidáman nyerített,
Mint a szél röpített.

Keményen megültem,
Benne kedvem leltem,
Meg-megsarkantyúztam,
Szép szóval biztattam:
Gyí, lovam, lovacskám,
Vérbeli paripám,
Vigyél ki a rétre,
Aranyló mezőre,
Folyóvíz partjára,
Fűzfa árnyékába,
Erdő közepébe,
A világ végére!

Hogyha elfáradtál,
Állj meg egy forrásnál,
Annak csobogása
Szomjad oltogatja,
Zöld fűnek zamatja
Erőd visszaadja.

Éjszaka csöndje
Ha leszáll a földre,
Betakarózunk majd
Sötét köpenyébe,
Én lehajtom fejem
Bársonyos mohára,
Te füvet ropogtatsz,
S vigyázunk egymásra.

Vilcsek Adrienne: PENTA

Tudtam, hogy csak napok kérdése. Már egy hete láttam rajta, hogy elindult valahová, ahová nem követhetem. Az állatorvos felajánlotta, hogy megkönnyíti távozását, de én nem akartam Istent játszani. Hiszen ki más vághatná el azt a láthatatlan fonalat, amit életfonalnak nevezünk? Elég régóta vagyok lovak között ahhoz, hogy megérezsem, ha nem akarnak tovább élni. De ő akart! Még ha szemmel láthatóan gyengült is az a szál, ami a földi léthez kötötte, akkor sem éreztem a „Menni akarok, engedj el!” kérését. Nem könyörgött a szeme a szabadulásért. Így hát szomorú szívvel, lélekben már a búcsúzásra készülve megráztam fejemet, nemet intve az állatorvos javaslatára. Ugyanezt tettem, amikor családom, barátaim félénken felvetették, hogy talán mégis jobb lenne neki, ha... Nem! Mondtam határozottan. Én tudni fogom, hogy mikor jön el az idő, amikor szenved, amikor nem akar tovább élni. Bízátok hát rám a döntést.

Aztán teltek a napok, s ő egyre gyengébb lett. Csak álldogált az istállóban, vagy feküdt a friss szalmán, és a szeme valahová a végtelenbe mélyedt. Ki tudja, talán már látta is az égi legelőt, s várta, hogy találkózzon hajdani sorstársaival. Nehezen szedte a levegőt, mintha kilométereket vágta zott volna, pedig nagyon régen volt már, amikor a lelátókon neki, és zsokéjának szólt a taps. Jó pár éve kiöregedett ő a galopp világából, s féltő, hogy egy vágóhídra vezetett volna az utolsó útja, ha egyik kedves ismerősöm nem hívja fel rá a figyelmemet, s közösen nem tesszünk meg érte mindent, hogy megmentjük az értelmetlen haláltól.

Több mint 10 évig volt nálam, s ez alatt az idő alatt össze szoktunk, mint régi házastársak. Ismertük egymás rezzenéseit, még a gondolatát is kitaláltam, de azt hiszem, ő is éppen így volt ezzel. Igazi barátság alakult ki köztünk. Szavak nélküli, csendes barátság. Az érintések, érzések, a testbeszéd világa volt a miénk. Soha nem lovagoltam őt, pedig sokszor felmerült bennem a gondolat, milyen jó lenne felülni rá, s csak úgy szabadon, nyereg és zabla nélkül elindulni a legelő melletti ösvényen. Sétálni, és hallgatni a természet beszédes csendjét. Aztán mégsem ültem fel a háttára. Valahogy nem vitt rá a lélek. Nem lett volna méltó a mi sajátos, különös kapcsolatunkhoz. Úgy éreztem volna, hogy visszaélek a bizalmával, hiszen egész fiatal életét különböző versenyistállókból, galopp pályákon töltötte. Legalább a nyugdíjas éveit élje úgy, hogy ne kelljen visszagondolnia a megpróbáltatásaira. Ezért aztán kettőnk sétája úgy alakult, hogy eleinte vezetősáron, aztán már a nélkül, szabadon jött mellettem, s így barangoltuk be a környéket. Közben én énekeltem neki, beavattam legféltettebb titkaimba, elbeszéltem neki örömeimet, bánatomat. Így lett ő az életem néma tanúja. S biztos vagyok benne, hogy értett engem, megérezte, hogy milyen sokat jelent nekem ez a barátság. Ezért szerette annyira a közös sétáinkat, pedig a szabadságnak nálam nem volt híján, többet kapott belőle, mint korábbi éveiben együttvéve.

Most, ahogy visszagondolok elmenetele napjára, megint érzem torkomban a gombócot, s könnyek tolnak a szemembe. Akkor már minden reggel azzal a félelemmel mentem az istállóba, hogy vajon életben találok e még? Esténként fülébe súgtam, hogy „jó éjszakát, remélem, reggel találkozunk!” Aztán bekövetkezett az, amitől rettegettem. Azon a hétfő reggelen, abban a pillanatban, amikor beléptem az istállóba! Mintha csak engem várt volna, felém fordította a fejét, és összeesett. Istenem, segíts, kiáltottam fel, és odarohantam hozzá. Tudtam, hogy meg akart várni, tudtam, hogy azt szeretné, ha átkísérném azon a sötét ösvényen, ami kivezeti a fényre, az égi legelőkre. Lerogytam mellé. Lélegzete lelassult, szinte alig emelkedett a horpasza. Ölembé vettem a fejét, és simogatni kezdtem. S ahogy cirógattam a sörényét, tekintetem találkozott az övével. Pillantása szinte beszippantott. Úgy szédültem, forogtam, mintha örvény ragadott volna magával. Az idő megállt, nem létezett többé. Aztán ki tudja mikor, egyetlen másodperc, vagy egy óra múlva, visszatértem.

LOVAKRÓL 1...

Ránéztem. Teste már mozdulatlan volt. Lelke messze szállt, elindult végső otthona felé.

Nekem pedig valami nagy-nagy békesség és nyugalom szállta meg a szívemet, miközben hagytam, hogy arcomon végigcsorogjanak a búcsú és a megkönnyebbülés könnyei.

Dobó Georgina Canses: Ló

a ló
a lovacskám
a Kincsem
a szerelmem
a mesém
az álmom
a mindenem
a lovam
a lovacskám
a szeretőm
s az ingem
a pénzem
a nagdrágom
s minden
a ló
a lovacskám
és ingem.

Árvay Mária: Ha a lovak beszélni tudnának!

Lovaglásról most szó sem lehetett. Pedig van fedett pálya, csak éppen odajutni veszélyes. Az ónos eső úgy megszórta az utakat, hogy jégpáncél van mindenütt, rengeteg a baleset, a rádió és a tévé egyfolytában ezeket sorolja. Tehát, tanácsos nem elindulni hazulról.

A lovakat azért el kell látni, etetésükről, leápolásukról, almozásukról gondoskodni kell, éppen elég a lovászoknak eljutni lovaikhoz.

Tehát Dorka, Kitti, Viktor és Laci ma nem lóháton töltik szabadidejük egy részét, hanem egymás társaságában.

- Vajon mit gondolhatnak most a lovak magukban? - kérdezte Dorka, a kérdést félig magához, félig a többiekhez intézve.

- Érdekes lenne tudni, mi foglalkoztatja őket, ha beszélni tudnának... - töprengett Kitti.

- Van egy ötletem! - csapta össze a kezét Laci. - Gondolatban válaszszunk ki egy-egy lovat magunknak, és személyesítsük meg őket, s ha sikerül valami jó/lópofo párbeszédet kerekíteni, akár le is írhatnánk!

- Remek gondolat, ha már lovagolni nem mehetünk ki, gondolatban velük leszünk, sőt megpróbálunk azonosulni velük!- lelkesedtek a többiek.

Elég az hozzá, hogy Viktor magára vállalta a narrátor és az írnok szerepét, Dorka lova nem lehet más, mint... Dóri, természetesen. Kitti kedvenc lóneve Sziszi, Laci pedig a Pajtás név mellett döntött.

Most pedig „csapjunk a lovak közé”, adjuk át nekik a szót!

Az istállóban mély csend honolt, időnként horkantottak békésen a lovak, vagy ropogtattak egy kis zabot.

Sziszi a nyakát nyújtogatta barátnője, Dóri felé.

- Unatkozom! - nyűgösködött. - Nem jön hozzánk ma senki, hogy lovagoljunk egyet?

- Ez egy ilyen nap lesz - mondta Dóri - örülhetünk, hogy melegben vagyunk, s már finom ennivalót is kaptunk. Pedig láttam, szegény gazdám majdnem elesett a vödörrel odakint.

- Talán, ha neki is patkó lenne a lábán! - viccelődött Pajtás - Akkor esetleg nem csúszna annyira.

- Sziszi, örülj neki, hogy itt vagyunk neked mi, Pajtással, s diskurálhatunk egy kicsit.

- Dóri, nem értelek! Te mindig olyan elégedett vagy mindennel. Hogy csinálod ezt?

- Úgy, kedvesem, hogy már sok időt megértem, s sok gazdám volt, több mindent átéltem, rosszat és jót is, de itt érzem magam a legjobban, itt mindent megkapok, amire egy lónak csak szüksége lehet. Közben az

LOVAKRÓL 1...

évek során rájöttem arra, hogy ha elégedett vagyok, s gazdám kedvét keresem, mindjárt kellemesebb lesz „lónak lenni”!

- Kellemes, persze, ide bezárva lenni a bokszban! - morgolódott Sziszi, nagyokat dobbantva a lábával.

- Sziszi, ma bal lábbal keltél! - tréfálkozott Pajtás. - Máskor meg az a bajod, hogy túl sokat dolgozunk, hogy sokan lovagolnak rajtad.

- Igen, mert ha csak a gazdám lenne velem, vele csodálatos lenne lovagolni, itt viszont, egyik lovas jön a másik után, egyik sem jártas még a lovaglás fortélyaiban, hol erre, hol arra rángatják a szárat, a múltkor is feltörték az ínyemet a zablával!

- Közös lónak túros a háta, ezt tudhatod - fűzte a szót tovább Pajtás. - Meg különben is láttam, hogy a gazdánk finom, lágy korpás keveréket adott neked aznap enni, kenegette a gyulladós részt, azt sem tudta, mivel kárpótoljon a fájdalmaidért. A lovasok nem tehetnek róla, ha időnként hibáznak, nem direkt akarnak ártani, csupán tudatlanságból, vagy időnként figyelmetlenségből. A gazdánk különben sem adja oda a szárat olyan lovasoknak, akik árthatnak neked, a múltkori baleset volt, bocsáss meg szegény lovasnak!

- Sziszi, Pajtásnak tökéletesen igaza van! Egyébként is - horkantott Dóri - nem szoktál te ilyen lenni, sokszor látom milyen vidáman viszed a lovasaidat a hátadon! Jómagam nem bánom, hogy többen lovagolnak rajtam, ezen is van valami örülnivaló.

- Tényleg?

- Bizony, sok szeretetet kapok a lovasaimtól, még ha nem mindenki olyan ügyes, akkor is sokan dédelgetnek. Erre csikó- és fiatakoromban nem sok lehetőséget kaptam. Több volt az ostorozás, mint a simogatás.

- Szegény. Szerencsés vagyok ebből a szempontból, velem mindig jól bántak, igaz csak 6 éves vagyok - mondta Sziszi. - Talán az a baj velem, hogy vágyom a szabadságra, vagy arra, hogy elfoglaljam magam, s nem bírom az ilyen tétlen napokat!

- A szabad életmód már nekem is megfordult a fejemben - mondta Pajtás. - Ki kellene próbálni, csak mi magunk lennénk, valahol a pusztában...

- Ugyan! - Sok olyan veszély leselkedne ránk, amiktől itt biztonságban vagyunk - jelentette ki Dóri. - Sokszor itt is frászt kapunk egy-egy vá-

ratlan apróságtól! Mit csinálnál odakint, ha pl. egy varjú elkárogná magát?

- Lóhalálában menekülnék, ki tudja. Talán igazad van, Dóri. Hiszen a napokban is megjedtem az egyik lovastól, pedig semmi különöset nem csinált, csak nem láttam jól az alakját, s hirtelen azt hittem, árthat nekem.

- Tudjátok mi az igazi szabadság? - sóhajtott egyet Sziszi. - Amikor terepre megyünk. Oda már olyan lovasok jönnek, akik értik a dolgukat, szinte észre sem veszem, hogy a hátamon van valaki, olyan könnyedén mozog velem együtt. A terepen szabadnak érzem magam, valami örömmámor tör ki rajtam ilyenkor. Legszívesebben bokkolnék, de tudom, egy jó ló ilyet nem csinál, ezért alig várom ilyenkor, hogy vágtazhassunk, lobogó sörénnyel, szinte repülünk. A szél annyi érdekes és kellemes illatot hoz felém ilyenkor, a hangok innen-onnan érnek, kellemes hallgatni mondjuk a fű zizegését a patáim alatt.

- Ami pedig a legfontosabb, hogy terepen nincs mitől félnünk, mert lovasaink megvédenek bennünket, ha bármi történne, mi meg vigyázunk rájuk, nem vadulunk meg a nagy vágta közben, tudjuk, hogy ők is velünk vannak- elmékedett Pajtás. - Itt nem is a védelemről van szó, hanem a lovas, avagy még inkább a „falkavezér” (gazdánk) iránt érzett feltétlen bizalomról. Ha ez megvan, s érezzük, hogy a javunkat akarja, levetkőzhetjük az állandó szorongásunkat, ami bennünk, zsákmányállatokban él.

- Bizony, a bizalom egy csodálatos dolog! - értett egyet Dóri. - Annak idején úgy féltem a lószállítótól, idegenkedtem tőle nagyon. Egy kis zab, simogatás, nyugodt, higgadt, kedves becéző szó után mégis rávettem magam, hogy bemenjek, a gazdi is mellettem volt, s láttam, bajom nem származik a dologból.

- Ez a bizalom a legfontosabb kötelék ló és lovas között. Meghálalni úgy tudjuk, hogy gazdánk, vagy lovasunk kívánságait figyeljük, s így jól jár mindenki. Nincs szidás, csak ritkán ostor, az is a földön ösztönzéseképpen.

- Képzeljétek, az ostorról jut eszembe- kapta fel a fejét Dóri. - A múltkor milyen élményben volt részem. Talán láttátok már azt a vak kislányt, aki rendszeresen jár ide lovagolni.

- Persze, nem lehet őt nem észrevenni. Mi van vele?

LOVAKRÓL 1...

- Egyik nap lovagoltunk, s nem volt hangulatom az ügetéshez. Gazdám egy kicsit felemelte a hangját, erőlyesebben szólt hozzám, az ostort is többször suhogtatta a levegőben. Erre Dorka...

- Mit csinált?

- Úgy viselkedett, mint ha ló lett volna. Ahogy ránéztem, láttam, hogy fél. Hogy mitől? Talán a gazdi hangjától? Esetleg az ostortól? Vagy attól, hogy megbokrosodok? Esetleg mindháromtól egyszerre! Lényeg, hogy két kézzel markolta a nyeregkápát, amit nem szokott csinálni, s még a szívdobbanásai is felgyorsultak.

- Ne csodálkozz rajta, hogy megijedt! - mondta Sziszi együtt érzően. - Nem látja, mi folyik körülötte, csak a füleire és a többi érzékszerveire támaszkodhat.

- Igen, amint vége tért a kis affér, minden ment a megszokott ütemben. Terepre ugyan nem járok már ki veletek, főleg nem hosszabb kirándulásokra, de nekem is vannak ilyen érdekes élményeim.

- Aki nem egészséges, még inkább ragaszkodik hozzánk, mert úgy érzi magát kiteljesedve, ha velünk van- bölcsekedett Sziszi. - Hozzám pedig egy tolókoksis kislány került, aki úgy érzi, a mennyekben jár, amikor a hátamon van.

- Azt észrevettétek, hogy mennyire meg akarnak felelni ezek a gyerekek másoknak? - kérdezte Pajtás.

- Igen, mert ők is igénylik a bizalmat, amiről már beszélgettünk, ők az ép emberek bizalmát keresik, ahogy mi a gazdánkét, akire felnézünk. - Mindenkinek van ilyen alá- és fölérendelt kapcsolata- mondta Dóri. - A gyerekeknek a szülei és tanárai, a beosztottaknak a főnökeik, a lovaknak a lovasaik.

- Szerintem ne filozofáljunk tovább, elég volt ennyi mára! - mondta Pajtás. - Talán holnap már jobb idő lesz, s jönnek hozzánk a lovasok, lesz egy kis élet megint.

- Hamarosan itt a tavasz- mondta Sziszi - mehetünk majd sokat terepre, éljen a szabadság!

- Erre igyunk egyet! - nyerített fel Pajtás, s nagyot húzott a vödreből.

- Éljenek a kis lovasaim, remélem lesz valami finomság a tarsolyukban holnap is- sóhajtotta Dóri.

- Álljunk meg egy lószóra! - mondta Pajtás. - Mindenütt jó, de legjobb, otthon, s mi itthon vagyunk!

Mysty Kata: Lóhátról

Megkérdeztem én a tavaszt,
nyarat hoz-e, netán havat!
Lóhátról csak ennyit mondott,
Kíváncsiságod ostoroz!

Pillangó száll, rajz a Napon,
szélben száguldó lovason.
Kikeleti színek szállnak;
fűre, fára, minden ágra.

Tavaszhírt majd nemsokára,
madárdal hoz, és kokárda.
Pegazuson röpül hozzánk,
Egy virágzó Magyarország!

Lám Etelka: Fehércsillag

Egy szép tavaszi napon, mikor már a gyöngyvirágok illatoztak az erdőben és madarak is jókedvűen csiripeltek Júlia üdén és vidáman szaladt az istálló felé a szőke haját selymesen lengette a szél és sötétkék szemével rámosolygott kedvenc lovára. Úgy gondolta, hogy kilovagol a közeli csodálatos tóhoz ami nem volt messze úgy egy félóránnyira lovon. Miklós a bátya még aludt, különben nem engedte volna el, egyedül, most mikor a törökök uralták ezt az országrészt, veszélyes volt. Júlia imádkozta a lovát csodálatos fekete paripa a homlokán egy fehércsillag jellel, amit mondott neki szóval mindent megértett és követte asszonyát minden-hová. Szép nyugodt tempóban el is érkeztek a vadvirágokkal körülvett

tó partjához és a fiatal lány leszállt a lóról és gyönyörködött a szép tájban. Nem vette észre, hogy török janicsárok közelednek a bozótosban. Amint meglátták a gyönyörű leányt bekerítették és el is fogták. Nem messze innen volt egy szekerek ahol már két lány volt fogva tartva. Júlia sikított majd lenyugodott és átgondolta a helyzetét egy pillanat alatt és azt mondta a Fehércsillagnak, hogy menjen haza és ledobott a földre egy piros szalagot amit a hajából vett ki. A ló a szájával felvette és elvágta mielőtt a törökök el tudták volna fogni.

A janicsárok igen örültek, hogy már három szép lányt zsákmányoltak a Budai Pasának. A leányok nagyon féltek, szorosan összebújtak a szekéren. Júlia próbálta vigasztalni sorstársait. Tudta, hogy még hosszú út van hátra és Miklós talán ideér időben és kiszabadulnak a fogságból.

Fehércsillag hamar hazaért és nagyokat nyerített és Miklós már az udvaron volt mikor meglátta a lovat a piros szalaggal a szájában húga nélkül. Rögtön tudta, hogy Júliát elrabolták a törökök. Felpattant Vihar nevű lovára, Fehércsillag és kutyájuk Morzsi is követte őket.

Eközben Júlia igyekezett jeleket hátra hagyni faágakon amíg el nem fogytak a szalagjai. Miklós meg is találta őket estefelé. Sikerült jól elrejtőznie a fák között. Morzsi a kis fekete pulikutya feltűnés nélkül tudott haladni a sötétben és Fehércsillaggal együtt sikerült Júlia közelébe kerülniük. A kutyus egész közel az asszony lábaihoz simult és halalkan morgott. A ló a szekér mellett állt és szinte simogatta a lány arcát. Júlia tudta, hogy itt a segítség és megkönnyebbült. Az egyik hajadon a szekéren egy gyönyörű cigányleány azt mondta, hogy nála van altatópor, ha belekeverik a törökök italába akkor elalszanak és ők el tudnak menekülni. Morzsi meg is kapta a kis adag port, amit a szájával igyekezett elvinni Miklósnak. Amire rá volt írva, hogy altató, így megértette a bátyja, hogy cselekednie kell ha eljön az idő. A három lány a szekéren nagy sikoltozást csaptak és Fehércsillag végig vágatott esti tábortűz mellett, majd eltűnt az éjszakába. Miklósnak sikerült beszórni az altatót az italokba. A törökök össze-vissza szaladgáltak de semmit nem találtak így megnyugodva visszamentek a tűz mellé és leültek teázni majd elaludtak.

Ekkor Miklós odament a lányokhoz és kiszabadította őket és felültette két hajadont a Vihar lovára és ő meg a húga a Fehércsillagra és reggelre haza is értek. A másik két lány is örült, hogy megszabadult a fogságból és őket is hazavitték a rokonok.

Júlia ezek után többet egyedül nem ment ki a házból, csak mindig azt várta, hogy eljön az a pillanat mikor a törökök haza mennek és az ország felszabadul. Miklós, Fehércsillag és Morzsi mindig ott voltak Júlia közelében egy percre sem hagyták egyedül házon kívül.

Benedek-Nikli Hunor (9 éves): Pici paripád

(Altató versike Zsombor öcsémnek)

Pici paripád patkója kopog,
Mikor tündérföldön ide-oda robog.

Pici paripád sörénye lengedez,
Mikor a felhők fölött repked.
Pici paripád szeme csillog,
Mikor az aranyalmát feléje nyújtod.

Pici paripád puha kis figura,
Minden éjjel vigyáz az álmodra.

Boga Bálint: A ló teremtése

Kronos három istenfia közül Poseidon volt a legkevésbé sikeres. A világ felosztásánál a tengerek feletti uralmat kapta, de Haliával, a „tengerlakóval” való násza tette őt igazán az óceánok urává. Mind a három fivért hajtotta a vére, belső erotikus teremtő vágy itatta át őket, a női princípiummal kívánt egyesülés által istenfiakkal, félistenekkel akarták bevéseztetni az univerzumot. Zeus előtt nem volt akadály, ha istennőket vagy földi asszonyokat akart magáévá tenni, Hades is elérte azt, akit akart, Poseidon azonban olykor isteni ereje ellenére a női szándéknak

volt alávetve. Nőtestvéreik iránti vonzalom is gyakran hatalmába kerítette őket, hiszen a kozmikus őstörténet idején még más női lények nem is léteztek.

Poseidon a tengerhabok közt élte az időtlenség napjait, de a hullámok ki-kicsaptak a dús szárazföldre és így ő megkívánta nővérét, Démétért, aki az anyaföld birtokló istennője volt. Természetes volt, hogy a vad tengeri viharok közepette élő istenből vágyat fakasztott a termékeny növényekkel, szép virágokkal, gyümölcsfákkal teli föld illata. Démétér azonban nem adta magát, feltételt szabott Poseidonnak: csak akkor kapja meg, ha teremt egy eszményi szép állatot, amely kecsességben, testi harmóniában minden addig létező állatfajtát megelőz. Az ősi istennőkben tehát már ott volt a szerelmi játék gondolata, a férfinem vágyával való visszaélés, a kacér érzelmi kecsegtetés a késlettetés fondorlatával tetézve. Poseidon komolyan vette a kérést, természete elmélyültebb, komolyabb volt fiútestvéreinél, elkezdett állatalakokat tervezni, formálni. Ő maga már korábban kosalakban megjelent, de erről tudta, hogy nem nyerte el lánytestvére tetszését. Gondolta, hogy szép, magas állatot tervez, melynek hosszú, ágaskodó, égbetörő nyakát fenségesnek vélte. De hogy még inkább tetszetős legyen, nagy, kerek, színes foltokkal díszítette a testét. Ez lett a zsiráf. Megmutatta Démétérnek, aki elhúzta ajkát, ingatta fejét és így már szóbeli elutasítása előtt tudatta, hogy nem tetszik az állat. Poseidon összeszedte magát, nekiállt új alakot formálni. Mindenképpen elhagyta a hosszú nyakat, a kerek foltokat, gömbölydedebb testet alkotott, elhagyta a színeket is, de mintákat csak kellett a testre fessen: fehér alapon fekete csíkokat. Ez lett a zebra. Feszengve mutatta meg Démétérnek, aki fád arccal nézte egy ideig, de aztán megrázta fejét és ott hagyta bátyját. Poseidon a lakonikus elvetés ellenére folytatta a tervezést, talán a cselekvés, a teremtés hajtóereje vette hatalmába, mely a körülményektől, a kiváltó kényszertől függetlenül az alkotás örömét tudja nyújtani. Elhagyta a mintákat, de valami színt, a meleg barnát visszaadta a testnek, amelyet megmagasított és gondolta, hogy a földi hegyeket utánzó púpot helyez a hátára. Ez lett a teve. Oda hívta nővérét, aki kezével taszító mozdulatot tett és jelezte, hogy megint túl magas az állat és már-

is sarkon fordult. Az alkotásvágy még mindig nem hagyta cserben Poseidont. A barna színt megtartotta, az egész alakot leegyszerűsítette, természetesen a púpokot elegyengette, de valami kihívást, valami jellemző kis borzoló jelet csak kell rátenni - gondolta, mert így unalmasnak találta, tehát hosszabb hegyes füleket tett a fejére. Ez lett a számár. Démétér már elég kelletlenül érkezett, de amikor meglátta, elkezdett kuncogni, kinevette a ráadásul kicsinek sikerült állatot.

Poseidon összeszorította fogait, megfeszítette izmait és hosszan nézte Démétért, talán már nem is a vágyakozás érzése járta át, szemei már nem a kívánás jeleit mutatták. A próbálkozások sikertelensége, az ismételt elutasítások elkésértették, de még egyszer nekilátott - csak azért is! -, hogy rendkívülit teremtsen. Visszavonult tengeri birodalmába, hogy összeszedje szellemi erejét. Elnézte a viharos tenger hullámainak rohanását, hajló, átbukó, feltoluló hátuk formáit, a rajtuk keletkező habok pezsgését és az eddig kialakított állatformáihoz hozzáadta a tenger mozgásából születő nagyszerű vonulatokat. Háromágú szigonyát a földbe vágta, mely megnyílt és a hasadéokban egy szépséges állat jelent meg. Az állat nyakának vonulata, gerincének hajlata, tomporának domborulata, fénylő szőrének ragyogása, sörényének lobogása, a tökéletes arányosság magát Poseidont is elbűvölte. Gyönyörű mozdulatokkal hullámzó ütemben lépdelt, időnként meg-megszaladt, formás combjain, szügyén ilyenkor az izmok átfutó feszülése, áttűnő vibrálása jelent meg, egészében a test és a mozgás harmóniája testesült meg. Íme, megszületett az első ló. Démétér szemei is kitágultak, szája megnyílt, amikor meglátta. Csodálatos! - kiáltotta és kitérte karjait Poseidon felé. Poseidon azonban hátrább húzódott, ő is átszellemülten nézte teremtményét, a lovat, de vágyakozása Démétér iránt már teljesen kihunytt, pedig az istennő a teljes odaadás pózába helyezkedett, megnyitotta ölét. Poseidon már nem kívánta. Nem is annyira a fáradtság zsibbasztotta el vágyait, amit ennyi próbálkozás után már isteni tagjaiban is kezdett érezni, hanem az az ismételt lekicsinylő kifejezés, amelyet addig Démétér arcán látott, és amely nem biztatott, hogy „nem baj, majd sikerül”, hanem azt sugallta, hogy hiába próbálkozik, nem fog sikerülni;

mintha tudatosan nem akarta volna észrevenni az igyekvést, az erőfeszítést.

A vágy nem állja ki a megtetézett próbatételt, de teremtőerővé válva rendkívüli alkotást képes létrehozni.

Benedek-Nikli Hunor (9 éves): Alma a sakk-ló

Alma ugrált össze-vissza,
mikor egy újságot látott az udvarban.
Az volt írva a lapra,
Holnap kezdődik a sakkjátszma.
Alma elhatározta, hogy elmegy és beáll,
hogy segítse elverni a fekete királyt.
Alma elvágatott a válogatásra,
A király rámutatott, mint lovára.

Már megtelt a sakktábla,
Egy rövid idő múlva, indult is a játszma.
A fekete bástya és a királynő cselhez folyamodik,
de a fehér csapat meg nem futamodik.
A fehér csapat vesztesre állt,
Mikor Alma mattba tette a királyt.

Árvay Mária: Ölelj át és szeress!

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisváros. Ebben a városkában volt egy kis utca. Az utcában pedig... tudjátok-e mit láttam, kedves fiatal barátaim? A legnagyobb játékküzetet, melyet csak el tudtok képzelni! Ahova csak néztek, játékok mindenütt, ameddig csak a szem ellát. Volt itt minden, kicsiknek és nagyoknak egyaránt! Senki nem ment el innen üres kézzel!

A hatalmas áruház egyik sarkában, egy polcon, gubbasztott egy lovacska. Ahogyan az ablakon éppen besütött a nap, ragyogott a szőre, sörénye. Kecses lovacska volt, a legszebb, gyönyörűen felszerszámozva. Mégis volt valami, amiért ezt a kabalát sokan elkerülték, nem akarták megvenni! Készítőjének, továbbiakban a „mesternek”, különleges tervei voltak vele.

- Egy olyan lovacskát készítettem, amely sok szépséget tükröz, de a tekintetét kissé vadnak, gonosznak, sunyinak rajzoltam meg. Egy olyan paripa ez, akit bántalmaztak, ezért ilyen ádáz tekintetű. Mégis abban bírom, hogy vannak olyan gyerekek és felnőttek, akik észreveszik a lovacskán a szépet (van rajta bőven). Legalább három jó embernek kell őt körülvenni ahhoz, hogy a tekintete egyszer csak megszelídüljön, s lassan meggyógyuljon. A szeretet és az elfogadás ereje fogja őt meggyógyítani! Vannak még jó emberek, hiszek ebben! - mondta egyik alkalommal az áruház vezetőjének.

- Nem sok reményt fűzök én ehhez! - mondta a férfi homlokát ráncolva, kissé bosszúsan.

A végén ránk marad, mehet a selejtes játékok közé! Mi értelme az egésznek?

- Kérem, bízson bennem, sikerülnie kell, amit elterveztem, csak idő kérdése!

Eltelt hét nap, majd hét teljes hét is, hiába. A lovacskáért nem jött senki.

A gyerekek csípős megjegyzéseket tettek rá, elkerülték s azokkal a játékokkal foglalkoztak buzgón, melyek hangokat adtak ki, számolni tanították őket stb.

- Semmi értelme tovább itt tartani- mondta az áruház tulajdonosa. - Minket néznek érte rossz szemmel.

- Kérem, csak még egy hetet próbáljunk meg- mondta a Mester kérlelően. Közeledik a gyereknapi, hátha jön valaki...

Ha valamiben nagyon és erősen hiszünk, teljesül a vágyunk! Ha valamit nagyon szeretnénk és eltökélünk, valóra válhat az álom!

Egy szerdai napon történt. Egy mosolygós kislány, Dorka, jött az áruházba. Nem ugrabugrált, szaladgált mint a többiek. Édesanyjába karolt, s izgatottan csacsogott.

- Anyuci! Anyuci! Olyan csodálatos dolog, hogy járhatok lovagolni! Azonban tudom, hogy nem lehet saját lovam, mert egyik szememre sem látok semmit, vak vagyok! De ugye nekem is lehet egy aranyos kis kabalám, amit dédelgethettek, ugye veszünk egyet?

- Ne félj, szívem! Akkora ez az áruház, hogy biztosan megtaláljuk azt a lovacskát, amelyik tetszik majd neked, gyere! - mondta a kislány anyukája, próbálva nyugtatni és csendesíteni a leendő lelkes kis „lótulajdonost”. Odaértek ahhoz a polchoz, ahol ama bizonyos lovacska gubbasztott. A kislány pont őt tapogatta meg először!

- Istenem! De gyönyörű! Olyan puha és bársonyos a szőre! A nyaka is milyen ölelnivaló! Olyan mint Csillag, akin lovagolok! Anya! Hiszen fel is van szerszámozva! Érzem a kezemmel a nyeret! A kengyelt! Még a zablát is a szájában! Jaj!!! De szeretném őt hazavinni!

Gyengéden és óvatosan a karjába vette a lovat, úgy szeretgette és simogatta.

- Anyuci, miért nem szólsz semmit? Miért vagy olyan csendben?

- Azért... mert... ennek a lovacskának...

- Mi van vele?

- Nagyon gonosz a tekintete, ha látnád...

- Biztosan kínozták, mint a lovas filmekben is mutogatták már! Nem látom ugyan a tekintetét, de annál jobban szeretem, tudom, szüksége van rám! Olyannak szeretem, amilyen!

Dorka szerető gonddal vette körül kedvencét s Csillagnak nevezte el. Még lágyan dúdolgatott is neki esténként, mintha nyugtatni akarná:

- Csillagom, gyönyörűségem, szépségem, nálam jó dolgod lesz, tőlem nem kell félned!

Egyik este valami csodálatos dolog történt. Dorka ismét kedvencét babusgatta, s így beszélt hozzá:

- Csillagom, tudom, rossz lehet neked, mert egyedül vagy! Nincsenek lóbarátaid. Tudom, mennyire szeretnél a többiekkel együtt lenni! Egyelőre nem tudok neked társakat szerezni!

Ne haragudj rám, kérlek!

- Drága kisgazdám, dehogy haragszom!

Dorkának tátva maradt a szája.

- Ki az? Csak nem te szólaltál meg, lovacskám?
- De igen, ne félj! Azonban csak akkor beszélhetek, ha ketten vagyunk, mert mi tökéletesen megértjük egymást! Legyen ez a mi titkunk! Nagyon boldog vagyok, hogy nálad lehetek, s egyszer társaim is lesznek, tudom! Ám nyomaszt még valami. A mester, aki készített, mondta, hogy akkor gyógyulok meg teljesen, ha még két látó ember is elfogad: egy gyermek és egy felnőtt. Vajon meg tudnak-e barátkozni a szemeimmel?
- Ne félj, kincsem, majd segíték! - veregette meg a lova nyakát Dorka. Még nem tudta, hogyan, de segíteni akart barátjának.
- Pénteken eljött a lovaglás napja.
- Csillagot is viszem, megmutatom a többieknek!- mondta a kislány határozottan.
- Készen állsz, Csillagom? Veled leszek ne félj!
- Ha együtt vagyunk, én is erős leszek- suttogta Csillag!
- A lovardában meghökkent arcok fogadták Dorkát.
- Dorka, te aztán jól kiválasztottad a paripádat! - mondta gúnyosan Szabi. - Milyen ádáz a tekintetel!
- Ne csupán a szemét nézd, a szépet is lásd meg rajta- mondta Dorka feléje nyújtva a lovat.
- Igaz, a nyereg valódi Wester-nyereg, ezt eddig nem is láttam- füttyentett a fiú.
- Ilyen gonosz tekintetű lóra fel sem ülnék - mondta Réka. Ámbár, ha jól végiggondolom... a fülei... nagyon éberem figyelnek a gazdira!
- Egy kislány ácsorgott ott könnyes szemmel, várta, mikor ülhet lóra. Krisztinának hívták.
- Dorka, ideadod egy kicsit, megnézhetem közelebbről?
- Persze, csak ne bántsdl!
- Bántani! Én? Karjába vette a lovat, simogatta: puha orrát, homlokát, nyakát, sörényét, majd az egész testét tetőtől talpig.
- Bántani? Hiszen a kövérségem miatt engem is folyton gúnyolnak! De azt senki sem nézi, milyen szépen tudok rajzolni, tört ki belőle elcsukló hangon! A lovat tovább simogatta.
- Kriszta, én szívesen megismerkednék veled közelebbről! Szereted a lovas regényeket?

Vannak olyan lovas könyvek, ahol olyan lovakról írnak, akiket a szeretet erejével gyógyítanak meg- mondta Dorka. - Hallottam róla, meg egy könyvet olvastam is erről!

- Nekem is vannak szép lovas regényeim! - mondta Kriszta. Ha szeretnéd, szívesen olvasok fel nálatok, s a lovacskádat pedig együtt ölelgethetnénk, mit szólsz hozzá?

- De jó lenne, majd mindent megbeszélünk, úgy örülök- mondta Dorka csillogó szemmel.

Csillag így szólt gazdijához, amikor már kettesben voltak Dorka szobájában:

- Vannak még jó gyerekek! Kezdem visszanyerni az önbizalmamat! Már többen is észrevettek rajtam szép dolgokat.

- Te nagyon szeretni való vagy, kincsem - simogatta Dorka.

- Nélküled nem sikerült volna! Most már csak egy felnőtt szívét kell megnyernünk!

- Van egy ötletem. Hallottad már, ahogy a zongorámon gyakorolok, ugye?

- Igen, persze, de tudod, a skálákat nem szeretem!

- Én sem, de vannak még kedves darabok! - nevetett Dorka. Ha már ügyes leszek, sok szép dalt tanulok majd. Vera néni olyan aranyos, vidám, mosolygós és lelkes. Elviszlek, megmutatlak neki.

- Rendben, de kicsit félek- sóhajtott Csillag. A tanárod vajon elfogad-e?

- Kicsim, tudom mit érzel! Engem is sokat gúnyoltak már sok mindenért! De ha van melletted egy igaz jó barát, bárki legyen is az, minden sokkal könnyebb. Mi együtt vagyunk, s most már Kriszta is hozzánk tartozik, barátok közt vagy!

- Köszönöm, kiszagzám!

Vera néni mosolyogva fogadta Dorkát.

- Szia, vendéget is hoztál?

- Igen, pár hete kaptam anyuéktól Csillagot!

- Milyen szép nevet adott neki. Ha nagyobb lenne, akár nyeregbe is szállhatnék! Látom rajta, mennyire szeretheti a mozgást, a szabadságot! Csak azt nem értem, miért ilyen sunyi a tekintete. Ámbár, folytatta, ha bántották, rosszul bántak vele, nem csoda. Sóhajtott egyet. Ideadod egy kicsit?

Karjába vette a lovat, gyöngéden végigcirógatta az egész testét.

- Csillag, örülhetsz, hogy ilyen aranyos gazdád van! Szeret téged. Tudod, nekem kevés barátom van. Magányos vagyok én is. A kollegáimmal nem igazán értjük meg egymást, a muzsika a legjobb barátom! Megremegett a hangja.

- Nem csak a zene, én is! - kiáltotta Dorka. Átölelte Vera nénit, ő pedig egyik kezével a kislányt, másikkal pedig a lovat karolta át szorosán.

- Ölelj át és szeress! Ez a szeretetlánc!- mondta Dorka meghatottan.

Mivel most Csillag nem beszélhetett, nem mondott semmit, de pontosan azt gondolta mint Dorka:

„Ölelj át és szeress! Ez volt mindig minden vágyam!”

- Gyere, Dorka, üljünk a zongorához. Most valami olyan szép darabot tanítok neked, amit a lovacskáid is élvezni fog!

A lány dallam, s a szeretet ereje megtette hatását. Csillag tekintete meglágyult, szelíddé vált. Dorka szülei később nem győztek csodálkozni, nem is értették a dolgot.

Ezzel a mesének még nincs ám vége. Történt még valami. Vera néni, Kriszta, Dorka és természetesen Csillag ellátogattak ismét a játékarúháza. Dorka büszkén vitte karján kedves paripáját.

- Az álmok valóra válnak, ha tényleg akarjuk! - mondta a mester mosolyogva.

A kis csapat felkereste azt a polcot, ahol lovak sokasága várta, hogy megvásárolják őket.

Csillagnak kerestek társat, a ló szinte észrevétlenül bólintott, amikor felfedezte, kit szeretne barátjának- egy meleg tekintetű és egy pajkos kinézésű, tőle kissé alacsonyabb lovat.

- Kisgazdám, hála neked, minden jóra fordult! Most már ide tartozom, itthon vagyok, ez a valódi otthonom, társakkal, barátokkal!

- Mi is örülünk - mondta a két újdonsült lóbarát, itt szeretetben fogunk élni, mert jól csak a szívével lát az ember!

Kriszta sokat olvas Dorkának, rengeteget beszélgetnek, s Vera nénit is gyakran felkeresik, mivel Kriszta is kedvet kapott a zongoratanuláshoz!

Látjátok, minden jó, ha a vége jó! Csak azt tudom nektek ajánlani, hogy lássátok meg a rossz mögött is a jót és a szépet, mert ott van ám! Ha nem hiszitek, járjatok utána!

Mysty Kata: Tanulj a lótól!

Szédületes vágatát
hímes réteken.
Lüktető menetelést,
szélfúttá végeken.

Keresztbe tett fákat
ügetve átugrani,
szennyezett folyóból
„tiszta vizet inni”.

Édes-nemes tüszentést
a nyári forróságban,
Bátorító nyerítést,
egy kietlen várban.

Andalító szendergést
a hétköznapi létben,
Szelíd bátorítást
szédítőn vak szirten.

Kivételes szeretetet
kiszáradt sík mezőn,
Rá jellemző ragaszkodást,
égbe nyúló tetőn.

Fritz Erzsébet: A ló évének első napján

(avagy: madarat tolláról, embert lovas mondásairól...)

- Nocsak, nocsak - álmélkodott Lovas Elemér, megszokott napilapjával hadonászva. - Képzeld, mit olvasok a volt osztálytársamról, aki éppen csak átbukdácsolt egyik osztályból a másikba, nyolc éven át? Egy nagy

építőipari cég igazgatója lett! Ki hitte volna! De az építkezés során számtalan hibát követtek el, és a megrendelő nem akarja átvenni a munkát. Azt írja az újság: „A kivitelezést végző vállalat vezetője elismerte, hogy hibáztak a létesítmény építése során, de ígérik, mindent kijavítanak. Azzal védekezett, hogy a lónak négy lába van, mégis megbotlik...” Ezen csak röhögni lehet. Ennek a hülyének csak két lába van, mégis egy nagy ló, vagy inkább címeres ökör. Legszívesebben írnék egy levelet, és jól megmondanám neki a véleményemet, ami amúgy is régóta a bögyömben van. Mit szólsz hozzá? – fordult izgatottan a feleségéhez, aki a reggeli zabkását kavargatta a tűzhelyen.

- Aki kisnyugdíjas, ne kezdjen ki senkivel! – csitítgatta férjét Lovasné Patkós Aranka. Az asszony családi és egyéb okokból ugyan csak hat osztályt végzett, de nyugodtan kiérdemelhette volna a „filozófia tudomány doktora” címet a hétköznapi élet értelmezésében elért kimagasló eredményeiért. – Nem tudhatod, nem ők építik-e egy szép napon a húsz éve beígért járdát az utcánkban, és akkor majd a mi házunk előtti szakaszt véletlenül kifelejtik, vagy hepehupásra hagyják, én meg kitöröm a nyakam a sötétben.

- Lehet benne valami, ha te mondd – csillapodott le Lovas Elemér. Az asszony valahogy mindig fején találja a szöveget. – De hallgasd csak, mit írnak annak a vacak, dögunalmas filmnek a rendezőjéről, amit a múltkor láttunk a tévében: „A neves filmrendező” .... még hogy neves, na jó, szóval, a ....rendező sajnálja, hogy legújabb filmjét nem tudta befejezni a fesztivál kezdetéig, pedig szerinte műve messze kiemelkedett volna a nagyon közepes mezőnyből. Persze, ha ló nincs, jó a szamár is, mondta a művész, a díjnyertes filmre célozva. A riporter kérdésére, hogy nem veszítette-e el az alkotókedvét emiatt, azt válaszolta: nagy a feje, búsuljon a ló, ő optimista, biztos benne, hogy a következő fesztivált az ő filmje nyeri meg.” Szerintem ennek a rendezőnek igenis nagy lesz a feje, mert a kigúnyolt rendezőtársa biztosan dagadtra veri – kajánkodott Lovas Elemér.

- Jé, milyen kicsi a világ! Ennek a rendezőnek az apósa a mi vőnk főnöke. Te apus, én folyton aggódom Paci Pista miatt, mert link, mint a lómáj. Remélem, nem rúgják ki. Már csak egy munkanélküli hiányozna a családból!

- Ne fessd az ördögöt a falra, mert fenéken billent a házmester! - vi-gyorgott Lovas Elemér. A biztonság kedvéért keresztet vetett és há-romszor átkökött a bal válla fölött, majd nagy étvágygal kanalazni kezdte az időközben elkészült zabkását.

Szótlanul falták a reggelit, aztán a kávénál Lovas Elemér ismét vissza-tért az újságban olvasottakhoz.

- Egy másik cikkben az elhízásról írnak, és egy pofátlan dietetikus ki-mondja kerekperec, hogy az emberek többsége annyit eszik, mint egy ló, utána meg csak heverésznek, mint disznók a pocsolójában, hát nem csoda, ha elhíznak. Anyukám, szerintem én egyáltalán nem eszem sokat, sőt, éppen csak csipegetek, mint egy madár! Az elhízástól olyan messze vagyok, mint Makó Jeruzsálemtől. Néha kifejezetten gebének látom magam a tükörben. Nincs igazam?

- Te, apukám, tényleg annyit eszel, mint egy madár ..... nevű ló, bocs, nem akartalak megsérteni. Persze te mindig is elnéző voltál a saját ala-koddal szemben, de nem így az enyémmel! Az állandó kritizálásod miatt a házasságunk alatt egyetlen egyszer sem laktam igazán jól, nehogy túl nagyok lásd a hasam, vagy túl szélesnek a csípőm. Mindig te eszed meg az én adagjaim másik felét úgy, hogy észre se veszed. Én aztán tényleg gebe vagyok. Jobb lenne, ha új tükröt vennél, ami a valóságot mutatja!

A replika nyilai nyilvánvalóan a hiúság érzékeny pontjába találtak, mert ezután Lovas Elemér órákig mélézgatott teljes csöndben, el-elszunnyadva, és közben kivörösödésig masszírozta a hasán felgyülem-lett hájréteget.

Koraeste beugrott egy fél órára Aranka barátnője, Nyergesné Ostoros Gizella. Lovas Elemér akaratlanul kihallgatta a beszélgetésüket. Már legalább húsz éve tartott a barátság, de Lovas Elemér sosem tudta megérteni, hogy lehet az, hogy a két asszony mindennap szinte szóról szóra ugyanazt mondja el egymásnak, és mégsem unják, sőt, úgy hat rá-juk, mint sikeres szeánsz egy méregdrága pszichiáternél.

Aranka kezdte a panaszkodást.

- Tudod, Gizikém, ágyneművasalás közben végiggondoltam az életemet, és arra a következtetésre jutottam, hogy olyan vagyok, akár egy igavonó barom. Reggeltől estig dolgozom, mint egy ló, sokszor még állva is alszom, mint a lovak, mert még leülni sincs időm. Elemér bezzeg egész délelőtt az újságot bújja, ebéd után két órát húzza a lóbőrt, aztán tévét néz, nagyokat nyerít a humoros csatorna műsorain, közben folyton ropogtat valamit, mint ló a zabot. Este jól bevacsorázik és bezuhan az ágyba. Hát igen, ahogy mondani szokás, azt a lovat ütik, amelyik húz.

- Az én életem sem különb, Arankám. Tudod, én még dolgozom, állandóan nagy a hajtás, utána meg otthon vár a sok háztartási munka. Egyre nehezebb egy fenékkal két lovat megülni. Addig siránkoztam az uramnak, amíg vett nekem egy mosogatógépet, de mondanom sem kell, hogy a legolcsóbbat. Azóta állandóan a szervizbe hordjuk, mert folyton elromlik. Amikor megemlítem, hogy sajnálta a pénzt egy jobb márkára, azt mondja, ajándék lónak ne nézd a fogát. Tudod, ötkor végzek a munkahelyemen, utána bevásárolok, olyan vagyok, mint egy málhás ló, cipekedek a buszon, állandóan fájnak a karjaim. Este már tévét se tudok nézni, annyira elcsigázott vagyok, inkább korán lefekszem. De mindez semmi ahhoz képest, amit szegény Mariska nővérem él át nap mint nap, mert azt meg veri az ura, mint szódás a lovát.

Miután jól kipanaszkodták magukat, Gizi hazarohant.

- Na, csapjunk a lovak közé, mert különben nem lesz itt sose vacsora - mondta Aranka, és ismét nekiállt főzni.

A vacsoraedények mosogatása közben megszólalt az asszony.

- Elemér, komolyan mondom neked, hogy nincs már semmi örömöm ebben az életben, annyit dolgozom. Ma éppen csak arra a fél órára ültem le, amíg itt volt a Gizi. Különben vagy itt állok a tűzhely és a mosogató mellett, vagy takarítok, mosok, vasalok, s közben izzadok, mint a ló. Megállás nélkül csak trappolok és trappolok, mint a lovak. Te meg sosem segítesz. Ha ez így megy tovább, alaposan összerúgjuk a patkót! Igazán megsajnálhatnál végre, és ha már semmit nem segítesz, legalább elvi-

hetnél valahová kikapcsolódní, nagyon rám férne már. El kell ismerned, hogy megérdemlem.

- Tudom, drága egyetlenem - bólogatott Lovas Elemér megértően, nyakát mélyen a pizsama gallérjába húzva. - Nem is adnák egy vak lóért. A világon senki másnak nincs ilyen dolgos felesége. Hanem most az egyszerű jó lóra tettél, asszony, mert éppen azon gondolkodtam, hogy elviszlek Lobonczy Lonci hétvégi koncertjére. Imádom, ahogy a színpadon ficáncol, mint egy kiscsikó.

- Ugyan, ugyan, nagyon régen elhányta az már a csikófogait!

- olvastam az újságban, hogy újabban hollófeketére festi és bodorítja a hatalmas sörényét, a múltkor még égővörös volt és szögegyenes. Kíváncsi vagyok, hogy áll neki az új frizura. Azt írják, stílusváltásban folyton átesik a ló másik oldalára. Hát.... nem mondom, ha az én másik oldalamra esne át, tudnék vele mit kezdeni... Az a tompor....

- Á, kilóg a lóláb, Elemér, csak azért viszel el engem is a koncertre, hogy befogjam a szám egy időre, de a fő cél az, hogy te folyamatosan bámulhasd azt a cafkát. De nehogy azt hidd, hogy egy ilyen nyerő kancának pont olyan kivénhedt csődörre fáj a foga, mint amilyen te vagy - jegyezte meg Lovasné Patkós Aranka különösebb indulat nélkül, miközben kopottas, kényelmes hálóingjébe bújt.

Lovas Elemér már az oldalára fordulva feküdt az ágyban, jólesően elpilledve, de felesége szavai hallatán sértődötten felhorkant.

- Aranka, te állandóan lekicsinyelsz, ledorongolsz engem! Túl magas lovon ülsz, nem gondolod?

- Ha a lovackázásra gondolsz, Elemér, helyénvalóbb múlt időt használni. Na meg, hol volt az a túl magastól?! De most már mindegy, a mi korunkban szerintem egyáltalán nem fontos a szex. Na, lóból is megárt a sok, tegyük el magunkat holnapra - motyogta az asszony nagyot ásítva. A következő pillanatban mély álomba zuhant a fáradtságtól, és békésen átaludta magát a ló évének remélhetőleg lovas mondásoktól mentes második napjába.

Chrenkó Petra: A fekete ábránd

Fekete volt ő
s szabad
szabadabb a tájnál a vadnál
szabadabb nálam
de én magamnak akartam
magamhoz csaltam
megszelídítettem
de szíve szabad maradt
megtört
s megtört szíve az én fájdalмам
mert így ő már nem ugyan az
nem ugyan az kibe oly rég beleszerettem.
Most hogy már megtörtem
feledem miért tettem
csak azt tudom hogy
mi már egyek,
egyek vagyunk.
Az égben, a csillagok közt,
a nap simulékony szárnyain
egyek, egy a mi vérünk.
Tiltakozna de már nem tud
elengedhetném de nem merem
mi lesz akkor én velem?!

A fogság már az ő szabadsága
Az én kis csillagos fekete egyetlen szépségemnek.

Chrenkó Petra: Egy szép nyári nap

Hamar kiugrottam az ágyból, öltöztem. Még azt se vártam, hogy a zoknimat felvegyem, már rohantam ki hozzá.

Még reggel, mikor a harmat se szállt el a Nap, épphogy kukucskált a hegyek tetejéről, én már vele voltam, halk léptem megneszelve, felvágta

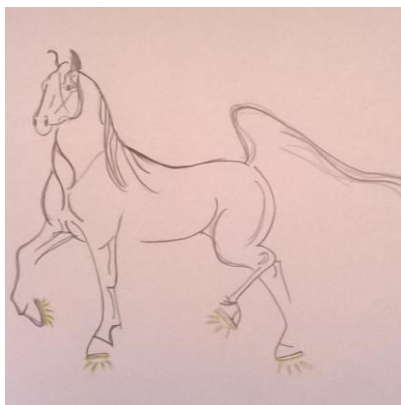
fejét, es halkan felém nyerített, köszöntést és szeretetet üzent. Végig simítottam selymes homlokán a fehér foltot, amely csak úgy világít abban, fekete szőrében. Gondosan lepucoltam, minden porcikáját fényesre csiszoltam, majd nyerges helyeztem a hátára. S mi ketten nekivágtunk a nagyvilágnak, baktattunk a friss reggelben, érezni lehetett a tavaszi nap sugarainak erejét.

Vágtattunk fel a dombon, a mészke talajon, melyen csak úgy visszhangoztak a patadobogások. Nemes fejét fel-felemelgette játszott a friss üdítő légi szellemekkel. Boldogságában prüszkölt olykor-olykor. Majd a dombtetején belovagoltunk a tölgyesbe. Elhagyott, üres volt - egy lélek sem volt arra, csak mi. Őzek szaladgáltak, rigók túrtak a földben. A nap homályosan hatolt át a fa lombjai közt - csak mi voltunk és a természet. Az a fenséges erő, ami őt is megteremtette. Minden neszre odakapta a fejét, hatalmas orrlyukakkal figyelte az őzek táncát majd ő is rá kezdett, érezte az erőt, érezte a teret, érezte azt a leheletnyi szabadságot mit akkor megragadhatott magának. Majd engedtem táncának, a hosszú erdei ösvényen felvette fejét, farka csak táncolt a szélben magasra emelve azt futott. futott szívéért, futott a szabadságáért, futott önmagáért. Hogy érezze azt, amit ősei oly sok éven át, amit ő már nem érezhetett. Megrendült teste lassított, mígnem már sétált. Majd lenyugvó nyakkal ide-oda dobált sörénnyel sétált. Tetszett neki. Az erdő tisztásaira érve meg pihentünk, míg ő legelészett én figyeltem. Hallgattam szívdobbanásait, figyeltem szuszogását, minden egyes prüszkölése mosolyt csalt az arcomba. Majd elgondolkozva néztem magma elé, hogy lehet egy ilyen alázatos lélek ennyire bezárt, de mégis szabad. Szabad az ő rabságában, ő mégis így boldog, ahogyan van. Majd arra gondoltam mennyi rosszat élhetett már meg, hiszen kézről-kézre járt az emberek közt, de az én feketeségem már csak az enyém, másé nem lehet. Nem

engedem! Bársonyos szőre, nemes fekete feje - közepén a fordított háromszög alakú csillaggal -, hosszú nyúlánk lábai, mint egy szöcske... Hasán mindig ilyenkor a Nap elveszi színét és hasacskája barnul. Ő volt az egyetlen, az enyém. Talán túlságosan is kisajátítottam. De velem csak jobb sora lehet. Az elmélkedésem közben, ő már indulni akart. Várt, de türelmetlenül kaparta a földet. **Megsimítottam.** Megnyugtattam. Majd tovább kóboroltunk az erdőben. Már a Nap koron erőteljesen tüzelt. De mi fel akartuk még fedezni a világot.

Tornyai Tímea: A táltos paripa

Volt egyszer egy táltos paripa,
dús sörényű, igazi menő figura.

Kiment reggel legelészni,
platán alá heverészni,
s a semmit tevés közepette,
támadt egy remek ötlete.

Elvágta a kovácshoz,
nyolc patkót veretett.

Mert az őszi legelőn
túlságosan sokat ügetett.

„Csillogjanak a patkóim, kovács!
Az istállóban mindenki irigykedjen!
Mindenki lássa és hallja,
ha én közeledem!”

Dolgozott a kovács éjjel-nappal,
lobogott a tűz a műhelyben.
S mikor elkészült a patkókkal,
az istállóhoz sietett.

„Ez nem semmi, remek munka!
Egy hibát sem észlelek.
Nem bántam meg kovács,
hogy téged magamhoz vettelek.”

Egymás után illesztgeti,
próbálgatja untalan.
Mindig éppen azt kedveli,
ami akkor patáján van.

Az istállóban csend honol,
minden paci irigykedve figyel.
S a csillogó patkók láttán,
szívük egyre hevesebben ver.

Ezt kihasználva a táltos paripa,
kopogtatja patkóit.
A karámok előtt járkálva,
szándékosan menőzik.

Oda, vissza járkál,
szeme sarkából a többieket figyeli.
S a beszűrődő holdfényben,
nyolc patkóját szemléli.

Se zabra, se vízre nem gondol,
csak azon töri a fejét,
nyolc patkójával egyszerre,
a legelőn hogyan menőzhetne.

Nagy volt a teher a vállán,
másnapra belebetegedett.
S az istállóban kivétel nélkül
mindenki rajta nevetett.

Szégelylte magát a paripa,
patkóit másnap visszaszállította,
mivel az istálló karámját
soha többé el nem hagyta.

Volt egyszer egy tártos paripa,
nem túl okos, beképzelt figura.
Már nem ment reggel legelészni,
Platán alá heverészni,
s napjai nagy részében,
nyolc patkóját siratta ketrecében.

Gödri Apolka (12 éves): Az álomfogó

1. Fejezet- A lószívű festő

Valahol egy külvárosban élt egy festő egyedül. Legszívesebben lovakat rajzolt, mert úgy gondolta, a szabad lónál nincs szebb látvány. És ha már nincs lehetősége élőben találkozni velük, hát akkor lefesti, így mindig láthatja. „Az álmok urai”, „szabad vadak”, „négy lábú emberek” így vélekedett a lovakról, és így is nevezte magában őket. Egy- egy ember egy- egy ember, egy- egy jellem egy- egy ló. Hát a mi festőnk egy békés „ló” volt.

Egyszerű kis lakásban élt, mely csupán egy dolgozószobából és egy hálószobából állt. Az utóbbi konyhaként is szolgált. Egyszerű szoba volt. Csend lepte be a néma bútrokat és az üres festménykereteket a sarokban. Az ágya fölött nagy, díszes, bomlófélben egy álomfogó csüngött tarka tollakkal, csendben, sejtelmesen, s ha az ablakon át megfújta a hűvös áprilisi szél, lágyan zizegett, mintha siratná madarát, kiből kitépték valaha, és sóhajtozik: micsoda titkot rejt magában ... hm... .

A dolgozószoba már valamivel tágasabb volt. Egyszerű, fakó deszkapadlóval, piszkos falaival kissé lehangoló volt. A szobában, amerről csak lehetett, ablakok voltak. A helyiség közepén egy festővászonral felszerelt állvány állt. Körülötte festékes ecsetek. A vászon előtt magas,

hosszú fekete hajú 25 év körüli férfi állt: Amadé. Halványkék tógában és zöld térdnadrágban. Összefonott haja kibomladozott. Feszülten, összeszorított szájjal festett. Olykor határozott, hol meg finom mozdulatokkal használta az ecsetet.

- Kész - oldódott fel, hátrasimította haját, és letette az ecsetet a kezéből. Még gyönyörködött egy kicsit a festményében félrebiccentett fejjel, majd kiment a fürdőbe, hogy kimossa az ecseteit.

Most, hogy kiment, kicsit többet beszélek róla. Amadé nem volt módos művész. Ezt nehezen fogadta el, és szégyellte is. Tehetsége volt a kenyere. Pénzét festményeivel kereste, melyeket eladott. Tudta, bármennyire is fáj ez neki, muszáj. Ahányszor megfestette az újabb és újabb műveit, azt mondta: „Ezt nem adom el, egyszerűen nincs szívem hozzá...”

De rá egy napra már a mozaikos sátra alatt árulta a festményeit.

Na, de visszajött, úgyhogy abba hagyom.

Halkan dúdolva toppant be. A festményére pillantott... Megdermedt. Lassan a vászonhoz lépett, végighúzta kezét a vásznon. Üres volt. Eltűnt a kis falabellás pónifestmény! Felnézett a szobában levő képekre a falon. Mind üresek voltak! Körbeszaladta az egész házat. Minden képről eltűntek a figurák! A gyönyörű „Ménes”, portrék, más kecses, csinos lovak... minden! Szóra nyitotta a száját, de úgy maradt. Beleszorult a szó. Hitetlenkedve ingatta fejét. Végül kiment az erő a lábaiból, lerogyott az ágyra. Tátorgva mormolt valami olyasfélét: „Nem hiszem, nem... nem... nem lehet!”

Aznap lett volna a vásár, ahová el kellett volna mennie. Ahogy valaki napról napra él, ő vásárról vásárra. Feltápáskodott. Még a csend is tud szomorú lenni, s ha beszélni tudna, biztos sok mondandója lenne. Lefeküdt, s bánatában fel sem kelt másnap regelig.

2. Fejezet- Szökött művek

Körbelengte a ködös levegő a nyitott ablakon át a művész lakását. Csipkét rakott az állványra, a bútorokra. Lassacskán fénysugarak is átszűrődtek a függönytelen ablakokon. Körbefonták az alvó Amadét. Feketet hajtincsei szétterültek a párnáján. Pironkodva sütött be a nap:

„Elnézést, szabas?” mintha ezt mondta volna. Aztán nehogy megsértsen valakit, gyorsan maga elé rántott egy szürkés, nyíratlan báránnyelűt, amögül kukucska ki huncutul. A művész kinyitotta a szemét. Felkelt, és az üres vászonhoz lépett. A homályos szobában lassan, nyugodtan húzta a vonalakat a vásznon. Nyugodtság sugárzott arcáról.

- Te legalább, szépség, ne szökj meg! - suttogta, és behúzta a fekete konturját a szürkés falbellának.

Kissé kócos szürke póni volt, hosszú fekete farokkal.

- Egy pillanat!- szólt Amadé, és kiszaladt a hálószobába. Egy ecsetet keresett az ágya alatti dobozok sokaságában. Felpattant és indult volna ki, de figyelmét az igen mozgó, himbálódzó álomfogó ragadta meg. Hallucinál, gondolta. Óvatosan feléje lépett. Hát egy apró ló ... lószzerű állatka kalimpált. A művész csak meresztette a szemét. Gondolt egyet, és lekapta onnan az épp térdéig érő kislovat. Majd leejtette! Nem mintha súlyos lett volna. Épp, hogy pihekönnyű volt.

A kisló szemrehányóan nézett Amadéra. Csillogó szemében mégis bűnbánat és kis félelem lappangott.

- Tegyen le- szólt halkán, ám parancsolón- tegyen le- ismételte, s mivel úgy tűnt, süket fülekre talál szava, a művészünkbe harapott.

- Ssszz!- fintorodott el Amadé, s majd elejtette a lovat.

- Tegyen le!- szólt a kisló ellenszegülést nem tűrve.

Akaratlanul is letette a művész, és végre neki is megjött a beszélőkéje.

- Hova akartál menni?- kérdezte szomorokásan.

- Haza.

- Haza? Nem ez az otthonod?

- Nem érzem itt jól magam. Unatkozom... nem ez az otthonom- halkult el a kisló- engedj haza. Kérlek - szipogta.

Azt hiszem, csak most ocsúdott fel a művész, hogy épp a saját művével beszélget, s megint elnémult. Ezt látva a kisló gyorsan bemutatta magát:

- A Kisló vagyok! És te az alkotóm- mondta. Amadé némán bólintott, még mindig hitetlenkedve, aztán elfordult, kinézett az ablakon, és kifejezéstelen arccal nézte az éppen kipakoló vásárnépet a piactéren.

A kisló szorongva kérdezte:

- Te... nem tudtad, hogy kevés az olyan festmény, amelyik szeret díszként lógni a falon?

LOVAKRÓL 1...

- Nem- hangzott a rideg válasz.
- Szerinted én is olyan vagyok, mint a többi megszökött műved? Igen? Amadé belekapaszkodott ezekben a szavakba, és kis reménnyel az arcán kérdezte:

- Hol vannak a műveim? Hol?
- Nekem nem szabdana megmutatnom...
- De ha én meg nem alkotlak, akkor te most nem lennél itt !... Meg én sem ilyen helyzetben... - szomorodott el a művész.

Megsajnálta a jámbor Kisló Amadét, felkaptatott az ágyra.

- Miért vagyunk neked olyan fontosak?
- Elmondom, ha a műveimhez vezetsz- hadarta Amadé, és sürgetően a Kislóra nézett.

- Jó- szólt vontatottan, s kissé bizonytalanul Kisló- menjünk- mondta. Amadé kíváncsian fürkészte Kisló tekintetét.

- Hosszú?

- Mi?

- Hát az út!

- Á, nem- legyintett patájával, és az álomfogó keretére szökött - itt a bejárata.

- Hát ide akartál jutni?

- Csak beleakadtam az egyik madzagba- és polva a szétfoszló madzagra pillantott, melyet alig tartott már valami- beférsz, ne félj- biztatta Kisló. Ki nemigen hitte, hogy befér az álomfogón.

Mindketten beugrottak az álomfogóba. Amadé még kérdezni sem tudott semmit, hogy merre s hogyan, már egy olyasféle alagútban találta magát, mint valami hosszú hordó belseje, ami forog. Ráadásul fények suhantak át a hordón, morgó, süvítő hangok mindenütt.

Kisló könnyedén haladt előre, míg Amadé igyekezett egymás mellé tenni a lábait, hogy fel ne boruljon a forgó hordóban. Úgy tűnt, Kislovat már nem érdekli különösebben új barátja, csak az, hogy beléphet igazi hazájába. Egyszerre csak eltűnt, tovaszállt! Amadé nagy meglepetésére ő is utánaszállt.

- Megérkeztünk- ujjongott Kisló, szája a füléig ért, fehér fogai kikanikáltak volna belőle, ha lettek volna.

- Hű! Nem festettél fogat nekem!

Ezt nem értette Amadé, hisz ő semmit sem látott, csak vakító fényes-
séget. Kezét szeme elé téve kiáltotta:

- Nem látok semmit!

Erre a mondatra Kisló nagyon meglepődött.

- Nem ?! Nem látod a saját művedet? Hisz te alkottad, a te világod is!
A te műved mindez! Hé! Nem látod- esett kétségbe Kisló.

Amadé csak a fejét rázta, elkeseredett, minden álma szertefoszlott...
de aztán mégis lassan látni kezdett, és megérintet mindent. Kapkodta a
tekintetén.

- Ott! Ott van az „Ikrek” festményem! Hé, Hanemad és Enadok!- de ők
gyűlölködve nézték őt- és...és ... ott meg, ott, ... de szép!- álméklodott
Amadé.

Kisló csak halgatott és somlygott.

- A lovaim! Mindenhol! Milyen boldogok- kacagott Amadé- és nézd! Ott
van az anatómiám!

Vitruvius! Ez hihetetlen... - nevetett és újjaival Vitruviusra bökött, ki
épp a méretkörvonalában állva fel s alá gurult, közben nevetett, hol meg
kiszállt belőle, és egy bottal hajtotta a „karikáját”.

- Milyen boldogok- ujjongott, majd elgondolkozott és megismételte-
milyen boldogok... nélkülem is...- és elszomorodott.

- Nem, nem- mondta zavartan Kisló, s elszaladt. Pár perc múlva vissza-
tért- gyere!- mondta, s elindultak a művek között, a festett fák közt
előre.

„Micsoda élmény! Hát ilyenben még nem volt részem. Ó. Ott nem húz-
tam meg a fának a kontúrvonalát, és a zebra párt is elrotottam...”- töp-
rengett magában Amadé, de örült, sőt mi több el volt ragadtatva.

- Itt vagyunk? Szakította félbe gondolatait Kisló.

- Ez a „Tanácskozhely” c. Festményem...- szólt Amadé.

Kisló biccentett a tanácskozhelyen (mert valóban az volt) ülő művekre,
ők meg visszabiccentettek.

- Amadé!

- Igen, Kisló.

- A műveid szeretnének veled beszélni, gondolom, te is velük

- Igen, mondta Amadé, és leült egy kőre.

Mindenki a földet nézte, senki sem szólalt meg. Mindenki mástól várta, hogy elkezdje.

- Ránk ne haragudj- szólalt meg a „Ló tanulmánya” c. képe- olyanoknak is eladtad társinkat bagórt, akik nem becsültek meg, és nem vigyáztak rájuk. Miránk is ez a sors várt volna, s úgy döntöttünk, hogy az álmok világába költözünk, ahol mindenkié lehetünk- hajtotta le fejét az éppen beszélő műve- és mi csak most tudtuk meg...- motyogta.

- És csak most gondoltuk át, hogy sokakat boldogítunk is magunkkal- folytatták a többiek.

Amadé mindvégig hallgatott és figyelt. Végül megkockáztatott egy kérdést:

- Visszajösztek velem?

- Nem- jött egy határozott válasz egy katonaruhás fiatal műtől.

- Nem lehet, ez a mi világunk- mondták a többiek is.

Amadé elkeseredett. Kisló mindvégig az ő arcát figyelte, végre megszólalt:

- Azt ígérted, elmondod, miért vagyunk olyan fontosak neked.

- Azért- kezdte erőtlenül Amadé- mert veletek keresem a kenyerem.

- Szóval csak erre vagyunk jók neked- háborodtak fel a művek.

- Nem, nem!- ellenkezett Amadé- ti az életem része vagytok. Képek, festmények nélkül a világ... nem világ. És egyedül ti vagytok az én társaim- mesélte Amadé, s közben a művei arcát figyelte, mit szólnak ehhez.

Nyomatékuhozátette:

- Egyedül vagyok.

- Én veled megyek- mondta Papusa, a kislány, akit nem olyan rég alkotott.

- Mi is- szóltak az „Ikrek.”

Lábdobogással jelezte a ménes, hogy ők is vele tartanak.

- Jámbor és igaz szívű festő vagy- tette Amadé vállára a kezét „Vitruvius” is- veled megyek.

- Mindannyian veled megyünk!- kiáltott „Múzsza” meghatotan- ugye?!- nézett a társaira, akik helyeslően kiáltoták: „Persze”.

Nagy öröm támadt, művei átölelték Amadét. Sugárzó teintete mindent elárult, többet jelentett minden szónál.

3. Fejezet- Hazatérés

Minden elhalkult körülötte, minden elhomályosodot. Mosolygott, nézett a semmibe, és eszébe jutott a csendes lakása. „Honvágó”! Hát ezt érezték a művei is...

De töprengésének és z örömének vége szakadt...Megrengett a föld. Nagy rémület támadt. Amadé értetlenül nézett szét.

- Ha az álomfogód teljesen szétszakad...akkor mindannyian itt ragadunk!- hadarta Kisló- igyekezzünk, ki, ki, kifelé!

Mindenki elindult a kijárat, az ég felé. Még utoljára, a nagy tolongásban Amadé visszatekintett.

- Gyere, hát itt akarsz maradni?- réngatta őt Vitruvius.

„Ez az én világom is...igen!”- gondolta Amadé, de nem volt már sok ideje mészélni. Minden kezdett összeomlani. Rengett a föld s az ég is. Gyorsan leszakított egy sziporkázó pipacsot.

- Neeem!- kiáltotta Kisló- siess, hagyd azt!

De Amadé nem hagyta. Igyekeztek a forgó hordóba, ami most vibrált és vakított. Mindenki bukdácsolt, lökdösődött, igyekezett kifelé. Papausa még visszánézett, a lovak is, majd továbbhaladtak. Már-már elszakadt a madzag, mikor Kisló elcsukló hangon sóhajtott a mennydörgő, összeomló álmorszájukra:

- Ég veled... - s szerencséjére Amadé gyorsan kirántotta az alagútból. Épp időben. Az álomfogó ferdén, szakadtan csüngött az ágya fölött. A művei az ágyán pihegtek, és a himbálódzó álomfogót nézték. Kisló társaihoz bújt, és már nem tudta visszafogni könnyeit, de a többiek sem. Amadé tehetetlenül és büntudatosan nézte a szomorú társaságot. Késő este volt már. Mindenki, ahol volt, a fáradságtól és a szomorúságtól álomba merült.

Mire Amadé felébredt, minden mű a helyén volt. Szótlanul figyelte őket. Vitruvius már nem a közömbös arcával nézett, hanem mosolygott. A többiek is eleven tekintettel néztek rá a festményeiről. „Mégsem ámodtam”- repesett a szíve Amadénak. Beszaladt a dolgozószobájába, a vásznon ott ékeskedett falabella, a Kisló, mosolyogva. Odament hozzá és megérintette a lovat... Megrajzolta fogsorát.

Nem adta el többé a festményeit. Róluk álmodott a „lószívú” festő. És azt hiszem, ő ló volt, nem pedig festő.

Molnár József Bálint: Beköszöntött a Ló éve

Ha az ős-kínai holdév szerint élünk,
ez év februártól a Ló évébe térünk,
feléled lelkem tüzes paripája,
nyugalmam lobogó szenvedély váltja.

Végig nyargalja a fagy-lelte telet,
de az új hajtások tavaszt sejtethetnek.
Csalóka az idő, megcsalhat az álom,
de az én paripám figyel rám vigyázón.

Ha a ködbevesző múltad szemébe nézel,
és magadban száználmas számadást végzel,
maró önvád szíved igen mélyen sebzi,
az én paripám segít majd feledni.

Ha nincs már erőd új lépést megtenni,
életednek eztán új irányt teremteni,
magadba roskadva búslakodsz egy széken,
az én paripám erőt ad, új életre készen.

Lehull minden béklyód, leesnek a láncok,
önfeledten járod győztes harci táncod,
meglódul a vágyad csillagokban élni,
de az én paripám megtanít majd félni.

Jövő februárban új holdév köszönt be,
jöhet Sárkány, Bivaly, Kígyó vagy Kecske.
Nehéz idő vár rám. gondok egész sora,
de az én paripám nem hagy el már soha.

***

---

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
